

KOMMUNISTISK POLITIK

1. maj 2002

**STOP ISRAEL!
STOP USA!
STOP FOGH & CO!**

Vi er alle
palæstinensere

Fredsmarchen 20. april 2002

Nr. 9

6. årg.

2002

27. april -

10. maj

Støttepris 12 kr.

TEMA: 1. MAJ - EN VERDEN MOD TERRORKRIG

Le Pens Europa s. 2 ● Forbrydelse og fodbold s. 3 ●
Stop Terrorkrigen! s. 4 ● Handicapudbytning og hospitalsprofit s. 6 ●
Blokaderet truet s. 8 ● Farlige computere s. 10 ● FREDSMARCH 2002 s. 12 ●
Irak: Ophæv sanktionerne s. 15 ● Filippinerne: Yankee Go Home s. 16 ●
Venezuela: Olie og kup s. 17 ● Andes-Initiativet s. 18 ● Terrorkrig Peru s. 19 ●
Zionismens nederlag s. 20 ● Debat s. 22 ● Post Danmark til salg s. 24

TILLÆG: FREMAD

Le Pen's Europa

KOMMUNISTISK POLITIK

Le Pens sejrstale efter præsidentvalgets første runde Ludtrykker *hele* det moderne europæiske fascistoide højres ideer og program:

"Den 5. maj (*den afgørende valgrunde, KP*) er den store dag. Vær ikke bange, I små, I menige, I udstødte. Lad jer ikke spærre inde i venstre- og højrefløjens gamle opdeling. I, som i 20 år har lidt under alle politikernes fejl og svindelnumre. I, minearbejdere, smede, arbejderkvinder og -mænd fra alle de industrier, der er ruineret af Maastrichts euro-globalisering. I fortvivlede bønder med jeres tarvelige pensioner, og som er dømt til ruin og undergang. I er kriminalitetens første ofre i forstæderne, i byerne og i landsbyerne.

Jeg opfordrer alle franske kvinder og mænd - uanset race, religion eller sociale kår - til at slutte op om denne historiske chance for den nationale genrejsning.

Jeg vil genoprette Republikkens enhed og Frankrigs uafhængighed. Jeg vil genoprette lov og orden på det nationale territorium og befri vore landsmænd for skatte-tyranniet og bureaukratiet.

Socialt er jeg til venstre. Økonomisk er jeg til højre, og nationalt er jeg mere end nogensinde for Frankrig."

Træk den franske patos fra, skift landenavn - og man finder danskeren Pia Kjærsgaard. Eller østrigeren Jörg Haider. Eller italieneren Fini. Tre af samme slags, som har regeringsindflydelse.

Den samme demagogiske appel til 'menigmand', til 'folkefællesskab' og nationalisme. Samme eksplosive blanding af social demagogi og chauvinisme. Samme fremmedhad, samme racisme. Samme mantra: lov-og-orden. Samme 'kritik' af EU. Samme antisocialisme og fagforeningsfjendtlighed.

Netop *den sociale demagogi* - løfterne om velfærd til arbejderne, til pensionisterne, til de brede masser - forbundet med en fanesvingende nationalisme var 'himmeligheden' bag Hitlers og Mussolinis 'succes' i sidste århundrede. Deres virkelige program var: krig udadtil og terror mod arbejderklassen og dens partier og organisationer indadtil.

I dag hedder krigen 'den globale terrorkrig'. Den er der allerede. Angrebene på de demokratiske rettigheder hedder

'terrorlovgivning', mens angrebene på arbejdernes organisationer skjuler sig under en maske af individuelle 'rettigheder' mod 'organisationstvang'.

Anders Fogh Rasmussen var hurtigt ude med en fordømmelse af Le Pen og hans politik. Han må kende den: Han har selv giftet sig med dens kvindelige danske pendent og hendes politik. Når det nordamerikanske ekko i Danmark holder sig for pænt for næsen, må det være, fordi stanken er hjemlig og tæt på.

De europæiske ultrahøjrepartier hævder, at de ikke anerkender hverken højre eller venstre. I praksis står de sammen med de åbent borgerlige partier, mens de udnytter ligheden mellem disse og de socialdemokratiske regeringspartier, så det knap er til at se forskel - og forskellene i øvrigt uden betydning.

Ultrahøjrepartierne vælter ikke mindst frem, hvor de moderniserede eurosocialdemokratier har haft regeringsmagten - og været bannerførere for de europæiske monopolers sorte unionsprojekt. Le Pens Nationale Front udråbes i dag til Frankrigs 'næststørste arbejderparti' - og det er en ubehagelig kendsgerning at en væsentlig del af deres vælgerfremgang ligger i traditionelle arbejderbyer og kvarterer.

Det er altså lykkedes for det europæiske ultrahøjre at fremstå som et 'socialt' alternativ til de øvrige borgerlige partier og som alternativ til de socialdemokratiske partier, som også optræder som sociale demagoger, uden at deres classesamarbejds politik leverer varen. De socialdemokratiske støttepartier er uden undtagelse dødeligt ramt af socialdemokratismens krise. Hués franske revisionistparti (der stadig kalder sig kommunistisk) er nærmest udraderet.

Da venstrekræfterne ikke har formået at etablere sig som et selvstændigt alternativ til *både borgerlig og socialdemokratisk politik* løber profascistiske demagoger af sted med 'vælgerne' I Danmark er SF og Enhedslisten på socialdemokratisk slæbetov, som igen har DKP/KPiD og DKP/ML på slæbetov.

Sådan er billedet stort set overalt. Ultrahøjre jubler.

Redaktionen 22. april 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 19. april 2002

Forbrydelse og fodbold

TÆND ET LYS FOR JENIN! Overalt i verden bliver ofrene for en af den nyere tids kriminelle massakrer mindet med sorg og vrede. Jenin – flygtningelejren, der er blevet et symbol på det palæstinensiske folks heroiske modstand. Jenin – der er blevet et symbol på israelsk zionistisk folkemord og barbari.

Massakrer 'plejer' at blive begået i nat og tåge: Den israelske hær havde spærret lejren hermetisk af – alligevel udspillede den sig for hele verdens øjne, og til en hel verdens forfærdelse.

Den udspillede sig mens Anders Fogh fortalte at Arafat skulle gøre mere mod terrorisme.

Den udspillede sig mens George W. Bush kaldte Sharon 'en fredens mand'.

Den udspillede sig mens Colin Powell var i Israel for at dække over Israels forbryderiske krig mod palæstinenserne.

Og den udspillede sig, mens Danmark spillede fodbold i Parken.

Det var en fodboldlandskamp, der aldrig skulle have været spillet. Den var fra første færd forkert: en 'venskabskamp' på den israelske stats 'fødselsdag' - aftalt efter situationen mellem Israel og palæstinenserne allerede var skærpet, den israelske kamp mod det palæstinensiske selvstyre i fuld gang og det palæstinensiske svar: den anden intifada under udfoldelse.

DBU har argumenteret for kampen ud fra dens sportslige værdi. Den havde ingen: det israelske landshold var simpelthen for ringe.

Det var helt andre beregninger, der motiverede Israel. Værdien af en 'venskabskamp' mod Danmark er ikke til at overse. Slet ikke i den nuværende situation, hvor Israels krigsforbrydelser fordømmes af hele verdens offentlighed, og Sharon-regeringen åbenlyst trodsrer både FN og international ret. Dens gennemførelse noteredes da også som en sejr af den israelske ambassadør, bødlen

Carmi Gillon, der sammen med den bedragerisigtede venstreborgmester fra Farum Peter Brixtofte var dens honoratører: 'Venskab sejrede over politik', erklærede Sharon-regimets udsendte torturspecialist som dreven politiker. Brixtofte udtrykte sin fulde støtte til Israel. Politikeren fra kulturministeriet meddelte fiffigt, at sport ikke skulle blandes med politik - og understregede at Danmark ikke havde sanktioner af nogen art mod Israel.

Men hvad der var tænkt som et stort anlagt propagandafremstød for Israel og det officielle Danmarks støtte til dens forbryderiske politik over for palæstinenserne blev en gedigen fiasko: Fodboldfolket blev simpelthen væk efter at de israelske forbrydelser i de besatte områder var blevet åbenbare med den nuværende israelske terrorkampagne. Billetsalget gik helt i stå - næsten 6000 forlangte deres penge refunderet, flere tusinde andre blev bare væk. Da det officielle tilskudertal blev opgjort havde der været godt 9000 tilskuere - en brøkdel af det normale tal for en venskabskamp.

Danmark - også fodbold danmark - bojkottede den provokatoriske kamp. For en provokation var det: demonstrationerne og sammenstødene udenfor Parken var forudsigelige og uundgåelige. Situationen var politisk - og den danske regering insisterede på at

lade kampen gennemføre i stedet for at gøre det rigtige, anstændige og oplagte: aflyse den. Hver eneste af de mere end 150 anholdte - hovedsageligt unge med palæstinensisk baggrund - er ofre for en fejg proisraelsk og antipalæstinensisk regerings provokation, fulgt op af et indsatsberedt politi.

I store dele af presse og TV fremstilles de protesterende palæstinensere, arabere og muslimer som i bedste fald underlige ballademagere og potentielle terrorister. Men det er mennesker, hvis nation, folk og familier massakreres af en massivt militær overlegen terrorstat.

Det officielle Danmark har ikke taget klar afstand fra den israelske terror og ikke omsat sin verbale kritik af de israelske menneskeretskrænkelser til nogen form for handling. Våbeneskporten til Israel fortsætter som om intet er hændt. De økonomiske, kulturelle og sportslige forbindelser ligeledes. At være medvider og i det mindste passiv støtte til en forbrydelse er medskyld og medansvar i sig selv.

Det er en kamp, der efterlader en bitter smag og et polariseret København, som med en utrolig brutal politifremfærd fik en opvisning i, hvad der er forberedt til EU-formandskabets stordemonstrationer i andet halvår.

På trods af det massive politiopbud udenfor, i og omkring Parken forhindrede det ikke Boykot Israel-aktivister i at protestere på selve fodboldbanen, hvor Danmark vandt 3-1 over et meget svagt israelsk hold - i en træningskamp uden nogen berettigelse overhovedet, heller ikke som testkamp før VM.

Den israelske udenrigsminister – nobelfredsprismodtageren (!) Shimon Perez kalder den spage kritik fra EU-landenes regeringer for 'antisemitisk'. De israelske forbrydere er desperate.

Tale ved Christiansborg

Fredsmarchen i København den 20. april

Af Dorte Grenaa - INITIATIVET STOP TERRORKRIGEN

Der er tidspunkter i historien, hvor man som menneske og medmenneske ikke kan vende ryggen til.

Lige nu er et af dem.

Vi kan ikke vende ryggen til de seneste dages massakre i den palæstinensiske flygtningelejr Jenin.

Af bitter erfaring ved vi, at virkeligheden overgår selv de værste mareridt om, hvad der er foregået i de sidste timer af disse menneskers liv.

Også vi fyldes af smerte, sorg og vrede.

Bush, Sharon og Ekko-Fogh: Vi tror jer ikke, når I siger, det blot er endnu en nødvendig krig mod barbariske terrorister. Den israelske krigsforbryder Sharon har udråbt et helt folk, børn, unge og gamle, til terrorister. USA pumper militært udstyr i den israelske besættelsesmagt - for 100 millioner kr. hver eneste dag. Den danske regering holder hånden over danske firmaer, som Termas ulovlige eksport af militært udstyr til Israel.

Hvem der er de virkelige barbarer og statsterrorister, kan vi ikke lukke øjnene for. Hvis vi vil kalde os selv for frie, anstændige og værdige mennesker, må vi kræve terrorkrigen stoppet og stoppet nu.

Israel må trække sig ud af de besatte områder i Palæstina.

Det er kun 6 måneder og 13 dage,

siden USA indledte sin terrorkrig mod Afghanistan. Døgn efter døgn blev landsbyerne, markerne og flygtningelejrene tæppebombet. En hurtigt klinisk militæraktion for at udrydde terrorismen fra jordens overflade, sagde de, og kastede klyngebomber forklædt som nødhjælp og madpakker ned til de afghanske børn. I dag, kun 6 måneder og 13 dage efter, er krigen i Afghanistan næsten glemt og gemt.

Men krigen er der fortsat. Det olieriege Centralasien, Kaukasus og Afghanistan er spækket med amerikanske militærbaser og tropper. Den 17. april udtalte Bush, at "Taliban-regeringen er kun det første regime, som vil falde i krigen mod terror", og pegede på en fortsat trussel fra den såkaldte 'ondskabens akse'. Krigen er allerede udvidet til også at omfatte Palæstina, Andesregionen i Latinamerika og Filippinerne - og de næste krigsmål i Mellemøsten, Afrika og Asien er allerede udpeget, og krigsforberedelserne er i fuld gang.

Vi kan ikke vende ryggen til den kendsgerning, at den danske regering har indrulleret vores land i USA's terrorkrig. Danmark deltager som krigsførende nation. For få uger siden så vi statsminister Ekko-Fogh dybt benøvet generklære sin 100 % støtte og opbakning til USA's krig under sit besøg hos præsident Bush. Klædt ud i sort kappe og narrehat modtog Fogh-Rasmussen en æresdokortitel for lakajtjeneste. For hvad er det, både Nyrup- og Fogh-regeringen har gjort? Begge regeringer har udskrevet en blankocheck, og i NATO-alliancens hellige navn placeres danske krigsskibe, jagerfly og soldater under en fremmed magts militærkommando.

Men de herrer krigsministre! I skal ikke føre krig i vores navn! Vi vil have denne krig stoppet. Vi siger nej til dansk krigsdeltagelse. Og vi vil blive ved med at rejse vores krav om stop for dansk krigsdeltagelse overalt, lige indtil regeringen bliver nødt til at ændre sin aktive krigspolitik til en aktiv fredspolitik.

Det ansvar har den danske befolkning før måttet påtage sig. Og nu er tiden, hvor vi må gøre det igen.

Når Bushs lille Ekko-Fogh bliver hyldet som en statsmand af den amerikanske krigs- og olieindustri regering, skyldes det ikke mindst, at den danske regering står over for at skulle overtage EU-formandskabets det næste halve år.

For USA kan ikke føre sin krig alene. De har ikke kun brug for en krigskoalition, der giver dem frie hænder. Krigen er allerede nu så omfattende, at de har afgørende brug for deres allieredes soldater og krigsudstyr.

Det betyder noget, at vi stopper dansk krigsdeltagelse. Vi kan gøre en forskel. Ikke en dags ro skal de få til at gennemføre deres krigsplaner.

En del af regeringens krigspolitik er den såkaldte terrorlov, som de er i fuld gang med at få gennemført. Regeringen har ordret skrevet sit lovforslag af efter EU's terrorlovgivning, der næsten ordret er skrevet af efter USA's terrorlov. Hvordan kan man forklare denne lov som andet end fjernelsen af alle grundlæggende demokratiske rettigheder? Den er et forsøg fra krigsmagerens side på uhindret at kunne tromle frem.

Men vi er mennesker med hjerter og drømme. Med en ukuelig tro på livet. Og midt i alt det grusomme, der sker lige nu, ser vi en ny kraft vokse frem. Igen i dag protesteres der i byer verden over på denne internationale aktionsdag mod krig og racisme. Initiativet "Stop Terrorkrigen" er vokset frem af nødvendigheden af at stoppe krigen og vil fortsætte så længe, det bliver nødvendigt. Her på denne plads har fredsvagter stået lige siden 19. oktober - hver dag i 184 dage. Vores fredsmarch her i dag har samlet mange taler fra krigens brændpunkter. For i al vor forskelighed og mangfoldighed er vi fælles om den mest afgørende ting lige nu:

**Stop krigen
- stop dansk krigsdeltagelse!**

Fredsmarchen

*- et første skridt
til en ny samling*

'Fredsmarchen var det første skridt til samling af alle, der modsætter sig 'krig mod terror' siger Dorte Grenaa, taler for Initiativet Stop Terrorkrigen ved Fredsmarchen.

'De sidste fjorten dage har de større byer landet over - og over hele verden - været præget af reaktionerne på de brutale massakrer, den israelske hær har gennemført i de besatte palæstinensiske områder. Det stod også i fokus på Fredsmarchen,' siger Dorte.

'Fredsmarchen bidrog til at sætte, hvad der sker i Mellemøsten, ind i en endnu større global sammenhæng: Der er krig i Afghanistan, Centralasien og Kaukasus spækkes med amerikanske militærbaser, tusindvis af amerikanske tropper er på vej til Filippinerne. I Latinamerika står USA bag uro i hele Andesregionen, hvor der er erklæret 'terrorkrig' mod oprørerne i det olierige Colombia, hvor USA støttede det mislykkede kup mod Chavez i det olierige Venezuela osv. Og så er der det sprængfarlige Mellemøsten, hvor barske billeder af massakrer brænder sig ind på nethinderne i disse dage. Og hvor en ny storkrig konkret bliver forberedt: USA's, Storbritanniens og Israels - og deres allieredes - ny krig mod Irak.'

Dorte fortsætter:

'Det er ikke god tone i Danmark at sige, at det er USA, der står bag krigen og den globale uro. Det betragtes som antiamerikanisme. Den israelske propaganda påstår, at modstand mod denne terrorstats forbryderiske politik er lig med antisemitisme. Men fakta er fakta, og de stinker af død. Medierne påstod, at den amerikanske udenrigsminister Powell var på 'fredsmission' i Mellemøsten - han var på en mission for at presse palæstenserne og dække over de israelske massakrer, som USA gav grønt lys til. Sådan er det.

At sige Ned med Sharon uden også at sige Ned med Bush er meningsløst.

Udsnit af fredsmarchen ved Christiansborg

Der er god mening i, at fredsmarchen i dag startede ved den amerikanske ambassade for at protestere mod terrorkrigen og fortsatte til Christiansborg for at sige Nej til dansk krigsdeltagelse - for at kræve Danmark ud af Afghanistan, for at forlange boykot af Israel og nej til deltagelse i en ny krig mod Irak og Nej til de morderiske sanktioner mod det land, som har kostet over en million menneskeliv, efter at Golfkrigen blev erklæret for afsluttet.'

Der var hundredtusinder, der demonstrerede den 20. april verden over. Foran Det Hvide Hus og i mange amerikanske byer - mere en 200.000 udtrykte støtte til det palæstinensiske folks kamp i den største pro-palæstinensiske demonstration nogensinde i USA. Andre titusinder var på gaderne i mange hovedstæder i Latinamerika, hvor modstanden mod den amerikanske Plan Colombia (eller Andes-initiativet, som den nu kaldes) stod i centrum. I Europa blev der demonstreret, bl.a. i Sverige, hvor der blev holdt demonstrationer både i Stockholm og i Göteborg. Også i Oceanien og mange andre steder på kloden samledes folk for at protestere mod den såkaldte 'krig mod terror'.

Bredden og alsidigheden i Fredsmarchen i København afspejlede sig bl.a. i talere fra Filippinerne, Latinamerika, den kurdiske sammenslutning

Fey-Kurd, Irak, Palæstina osv. Der var talere fra Attac, socialdemokraten Lasse Budtz, venstrefløjsfolk og kommunister.

Dorte Grenaa:

'Fredsmarchen er det første skridt til at samle en lang række politiske og kulturelle organisationer og sociale og etniske grupper, der modsætter sig den amerikansk-anset 'krig mod terror' og dens konsekvenser på verdensplan. Der er ved at blive skabt en ny global alliance mod krigen på internationalt plan med den verdensspændende ny fredsbevægelse. Fredsmarchen er også en afspejling af det.'

'Det er en spændende situation, at det kunne lade sig gøre,' slutter Dorte Grenaa: 'Det er med til at åbne nye perspektiver for en stadig bredere folkelig fredsbevægelse, en mangfoldig og mangefacetteret bevægelse, der ikke styres af en parlamentarisk koalition, og som vender sig imod den amerikanske terrorkrig og dansk følgagtighed. En bevægelse, der vokser sig stærk nedefra.'

**Alle fotos i dette
blad er fra
Fredsmarchen
den 20. april.**

Frederiksborg amt som Farummodel: Handicapudbytning og hospitalsprofit

Hvis nogen skulle tro, at Farum-modellen er død med Peter Brixtoftes detronisering, kan de godt tro om igen. Den lever i bedste velgående og breder sig stadig landet over. I Frederiksborg Amt trasker man videre i Venstreideologens fodspor og vil udnytte handicappede som gratis arbejdskraft og privatisere sygehusene.

Handicappede som gratis arbejdskraft: Strejke

Der findes et uudnyttet arbejdskraftpotentiale, som ikke får lov til at passe sig selv: Handicappede f.eks. I Frederiksborg Amt truede de med strejke, da det blev for groft ...

Misbruget af folk på overførselsind-

komst som billig arbejdskraft uden faglige rettigheder kender ingen grænser. Det har i årevis været kotume i amtterne at lade handicappede arbejde for en ussel betaling med opgaver af typen fremstilling af rawplugs og knagerækker, til en løn, som har været rent symbolsk og udsat for stadige forringelser.

I Frederiksborg Amt modtager en række handicappede en fyrsteligt månedsløn på hele 541 kr. for - ja - netop at fremstille rawplugs og knagerækker. Men nu fandt amtet på at skære yderligere ned på det sociale budget, bl.a. gennem en total udryddelse af lønnen til de handicappede. Fra 1. juni ville amtspolitikkerne have mange af dem til arbejde gratis. De øvrige handicappede skulle på nedsat løn.

De nye satsar skulle være sådan: Handicappede, som indtil nu havde modtaget den højeste lønsats på 1.124 kroner om måneden, skulle ned til 993 kroner. Handicappede, der har fået næsthøjeste sats på 832 kroner om måneden, skulle spises af med 702 kroner - mens de handicappede, der er på den laveste lønsats og hidtil er blevet betalt 541 kroner, fremover skulle arbejde totalt gratis.

Det sagde de handicappede af gode grunde nej til. De varslede strejke i en uge fra i mandags. Og det virkede. Den konsekvente modstand blandt de handicappede og varslingen af strejke mod de nye forringelser af deres lønforhold fik Frederiksborg Amt til at trække følehornene til sig. De planlagte nedskæringer af lønforholdene blev trukket tilbage. Det oplyser Jan K. Nielsen, som er talsmand for de handicappede, der arbejder på

de beskyttede værksteder.

Han har på vegne af de handicappede indgået en ny aftale med formanden for socialudvalget i Frederiksborg Amt, der sikrer uændrede lønforhold. De amtslige planer om at skærpe misbruget af de handicappede som ekstremt billig eller total gratis arbejdskraft blev tvunget af bordet.

Der er tale om en klar sejr, der kan få stor betydning også for de handicappede i landets øvrige amter, da man uden tvivl vil være mere forsigtige med at følge i Frederiksborg Amts fodspor og skære yderligere ned på de handicappedes "løn".

Sygehus(e) skal privatiseres

Men Frederiksborg Amt har mere i posen: Nu planlægger man at privatisere Hørsholm Sygehus - ved at omdanne det til et aktieselskab, hvor private investorer får adgang til at opkøbe aktier. Dermed vil private firmaer - i første omgang sammen med Frederiksborg Amt - stå for driften af et offentligt sygehus. Med andre ord: Der lukkes yderligere op for at de private firmaer kan tjene guld på folks sygdomme.

Planerne om at privatisere Hørsholm Sygehus er blevet videresendt til indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen, som skal give den endelige tilladelse. Han vil først inden for nogle uger tage stilling, og i mellemtiden er lobbyarbejdet for at sikre det politiske flertal på Christiansborg bag privatiseringen i fuld gang. Flertallet skal nu nok, regeringens privatiseringsiver mente, blive fundet.

Så hvornår det næste skridt i privatiseringen af det danske sygehusvæsen finder sted, er endnu uvist, men planerne er langt fremme.

Hvor mange amter, der derpå vil følge i Frederiksborg Amts fodspor og privatisere offentlige sygehuse, er et åbent spørgsmål.

Farum-modellen er død i Farum - den lever i amtet. Og på landsplan.

*Fredsvagt med blomster
Den amerikanske ambassade*

Daginstitutionspriserne eksploderer

De seneste fem år er småbørnsfamiliernes økonomiske forhold blevet drastisk forringet som følge af voldsomt stigende priser på pasningen af børn. Samtidig med, at de fleste kommunerne har forringet pasningen, har de skruet priserne voldsomt i vejret. Det viser tal fra Danmark Statistik.

Hårdest ramt af prisernes himmelflugt er forældre med børn und tre år. Prisen for at få børn passet i dagpleje er steget 30 pct., men plads i vuggestue/aldersintegreret institution er steget med 33 pct. En voldsom udhuling af børnefamiliernes økonomiske forhold, som på ingen måde er blevet fulgt op af forbedret kvalitet i pasningen. Snarere tværtimod, slår både FOLA (Landsforeningen af Forældre til Børn i Daginstitutioner) og BUPL fast.

Prisstigningerne er bare for meget, mener Ib Bjerregård, der er bestyrelsesmedlem i FOLA. Han kan ikke forestille sig andre steder i det danske betalingssystem med så voldsomme stigninger. Hvis blot kvaliteten så var steget tilsvarende, havde det ikke været helt så slemt - men det er langtfra tilfældet. Der er proppet langt flere børn ind i institutionerne, så børnene har fået færre kvadratmeter at boltre sig på,

understreger han.

Formanden for BUPL, Bente Sorgenfrey, bekræfter, at mulighederne for at passe børnene ordentligt er blevet forringet, samtidig med at priserne er blevet skruet i vejret. Der er blevet skrevet mere end 50.000 børn ekstra ind i indenfor de sidste 10 år - uden der er fulgt ekstra personale med. Altså klart ringere pladsforhold samt ringere normering, hvilket på ingen måde har

holdt kommunalpolitikere tilbage fra at vedtage voldsomme forhøjelser af taksterne for børnepasning.

Ifølge Bente Sorgenfrey et helt forkert signal at sende. Forældrene tvinges til at arbejde endnu mere får at få råd til at få deres børn passet og dermed endnu mindre tid end i dag.

Odenses socialdemokratiske borgmester, Anker Boye, der er tidligere formand (i dag næstformand) for Kommunernes Landsforening, begrundede de tårnhøje prisstigninger med kommunernes indførsel af den såkaldte pasningsgaranti. Kommunerne havde tidligere en meget billig børnepasning, "og det skal da forældrene bare glæde sig over. Inden man piver alt for højt over den pris, man betaler, skal man være opmærksom på, at forældrene betaler den mindste del af prisen. De forældre, der ikke har børn, betaler den højeste pris", erklærer Anker Boye.

Han forventer endog nye prisstigninger - både fordi kommunerne vil udnytte de nuværende rammer for brugerbetaling på børnepasning på 33 pct. af udgifterne til fulde og oven i købet vil presse på for at få grænsen for brugerbetaling hævet. Alt tyder derfor på, at børnepasningsprisernes himmelflugt

Stop for "særydelser"

Regeringen er i færd med at tage et afgørende skridt på vejen til indførelsen af lavere sociale ydelser for flygtninge og indvandrere i Danmark. Et skridt, der skal sikre, at det ikke kun er kontanthjælpen, der sættes ned, men også en lang række andre sociale ydelser.

Den nye højre regering mener snakken om, at indvandrere og flygtninge - de såkaldte nye danskere - ikke skal være sikret samme ret til sociale ydelser og kontanthjælp som befolkningen i øvrigt, mere end alvorligt.

Et væsentligt skridt på vejen til at indføre de nye, specielt lave ydelser til de indvandrere og flygtninge, der endnu ikke har fået tildelt dansk statsborgerskab, skal gennemføres. Her og nu. Det skal ske ved at fjerne aftaler, som

Danmark har indgået med en række lande. Aftaler, der har sikret indvandrere fra disse lande retten til at modtage de samme sociale ydelser som den danske befolkning efter ét års arbejde i Danmark.

I første omgang er det en aftale med Tyrkiet, som skal elimineres. Aftalen blev indgået i 1976, hvor importen af tyrkisk (udenlandsk) arbejdskraft til den danske industri havde stået på gennem flere år.

Det var ifølge regeringen for at sikre den importerede arbejdskraft de samme sociale rettigheder, der gælder for arbejderklassen i almindelighed, sociale rettigheder, som ikke burde være nogen selvfølge i dag, hvor der ikke er samme behov for import af arbejdskraft.

Folk, der kommer til det 'danske paradis' som flygtninge, via familiesammenføring m.v., og som blot er indvandrere og ikke "inviteret" til landet som arbejdskraft, bør ikke være sikret ret til bistandshjælp efter de gældende regler. De må fremover klare sig for væsentligt mindre.

Aftalen med Tyrkiet blev genforhandlet senest i 1999, men er endnu ikke blevet ratificeret. Det skal heller aldrig ske, mener regeringen og dens støtteparti Dansk Folkeparti.

Den skal skrottes. Dernæst kommer tilsvarende bilaterale aftaler med lande såsom Pakistan, Marokko, Makedonien, Slovenien, Kroatien m.fl. De er alle aftaler, der ødelægger mulighederne for at indføre de specielt lave ydelser til masser af flygtninge og indvandrere i Danmark.

Politisk flertal for fjernelse af blokaderetten

*Regeringen støtter
Kristeligt Folkepartis forslag
om ophævelse af
blokaderetten
Forslaget vil betyde en
væsentlig undergravelse af
fagbevægelsen.*

Ligeså lusket og tilbageholdende Venstre og Konservative var under valgkampen med deres reelle politik, ligeså ærlige og konsekvente har de været efter. Det tog ikke mange dage at få strikket et regeringsprogram sammen, hvoraf arbejdsmarkedet udgjorde et særligt sæt af angreb på den etablerede danske fagbevægelse. Regeringen lagde ikke skjul på, at der var tale om et generalangreb. Det handlede blandt andet om angrebene på de overenskomstmæssige deltidsbestemmelser, arbejdsmiljøforholdene og arbejdstilsynet, eksklusivparagraffer samt indførelse af tværfaglige a-kasser. Samme dag hvor omkring 25.000 demonstrerede på Christiansborg Slotsplads, slap Kristeligt Folkeparti så en ny provokation ind i manegen:

Der skulle sættes en stopper for faglige blokader!

Det vil reelt set være en begrænsning af konfliktretten.

Da regeringen nu har meldt ud, at de

støtter forslaget ser det ud til at have politisk flertal. Planerne er, at det skal fremsættes senest ved udgangen af oktober måned.

Ifølge arbejdsmarkedsforsker Steen Scheuer fra Handelshøjskolen i København er forslaget værre end regeringens angreb på deltidsbestemmelserne, som i forvejen har mødt omfattende modstand:

- Beskæftigelsesministeren har rent faktisk blødt deltidsforslaget op, så det i sig selv ikke vælter den danske aftalemodel. Det her er langt alvorligere. Og hvis man ser forslagene om deltid, konfliktret, tværfaglige a-kasser og eksklusivaftaler i sammenhæng, begynder det at ligne en glidebane, udtaler Steen Scheuer.

Beslutningsforslaget går ud på, at en fagforening ikke må etablere konflikt mod en virksomhed, der i forvejen har en overenskomst med mindre ”der foreligger stærke grunde”. Hvis løn- og arbejdsforholdene nogenlunde svarer til branchens eller hvis overenskomsten blot er indgået mellem to landsdækkende organisationer (eks. kristelig Arbejdsgiverorganisation og Kristelig Fagforening), skal det være ulovligt at etablere en blokade.

Mens fagligt aktive landet over har manet til kamp mod regeringens generalangreb på fagbevægelsen, har forbundstoppene glimret med udmeldinger om at søge indflydelse. Harmen over LO toppede, da Harald Børsting på LO's vegne tog kontakt til Dansk Folkeparti med henblik på et samarbejde.

LO's formand, Hans Jensen, har siden blødt op på dette spørgsmål ved at erklære, at fagbevægelsen må gå på to ben: På den ene side skal man forsøge at øve indflydelse, og på den anden side skal man protestere i gaderne, når det går for vidt. I CO-Industri, som rammes hårdt af angrebene på både eksklusivparagrafferne og deltidsloven, har modstanden været særlig åbenlys. Således har mere end hundrede faglige klubber fra landets større arbejdspladser dannet et netværk til bekæmpelse af regeringens politik. Det er da også fra CO-Industri, at de første toner mod forslaget om blokaderetten lyder:

- En begrænsning af konfliktretten vil føre til flere ulovlige og overenskomststridige arbejdsnedlæggelser, og det kan smadre stabiliteten på det danske arbejdsmarked. Hvis man gennemfører det forslag, vil Danmark blive en banarepublik, og så er det meget svært at se, hvilken interesse vi skulle have i at sikre en fredspligt, næste gang vi skal forhandle overenskomster, udtaler Max Bæhring, formand for CO-Industri.

Det har i årtier været svært at se, hvilken interesse arbejderklassen har haft i fredspligten; men det ville da være fint, hvis Max Bæhring holder ord ved næste overenskomst, om end der er to år til den udsigt.

For arbejdspladsernes vedkommende er det måske værd at huske på, at de socialdemokratiske forbundsledere ikke protesterede med et kvæk, da den socialdemokratiske regering i 1976 kriminaliserede den fysiske blokaderet.

-gri

FREDSMARCH
LORDAG 20. APRIL KL. 13-17.30

USAs Ambassade kl. 13
Christiansborg kl. 14
Rådhuspladsen kl. 15

Valere M. a. Larsen Balle • Jørgen Knudsen
Dorte Grønne • Kåre Blomberg • Nils Dalsager
Dns politiskombesider
Dr. Mohammed Ali Roubi

Konferencer: Andrea Tige Amund • Jørgen Klein
Rådhuspladsen • 15.00

Arr. Initiativet Stop Terrorkrigen
© 2002-2003 Stop Terrorkrigen

Tværfaglige a-kasser skaber splid

Der er sluppet en ræv løs i hønsegården. - Således kan regeringens lovforslag om tværfaglige a-kasser betegnes, hvis det står til Morten Kaspersen, formand for SiD's a-kasse, hvis 250 kontorbestyrere netop har holdt konference i Odense.

På trods af at LO-forbundene har givet hinanden håndslag på, at de ikke vil gå på medlemshugst hos hinanden året ud, frygter Morten Kaspersen, at det alligevel meget vel kan blive tilfældet.

- Lovteksten er meget upræcist formuleret, og som jeg læser den, er der ingen hindringer for, at a-kasserne på lidt længere sigt kommer til at konkurrere om medlemmerne. Der vil være a-kasser, som står på spring og er parate til at udvide deres områder, udtaler Morten Kaspersen.

Det kan altså blive kampen om kontingentkroner, der kan splitte LO-familien i et rivegilde, hvorfor de forskellige forbund allerede er ved at ruste sig til kampen. Derfor er alle a-kasser ved at diskutere, hvordan

man bedst gennemfører en slankekur, for derfor at kunne skære i a-kassekontingentet, hvilket gør det mere tillokkende at tegne medlemskab hos den billigste.

Det var da også den vigtigste diskussion på SiD's a-kassekonference:

- *Var det ikke for de sammenlægninger med andre forbund, vi har oplevet de senere år, havde vi haft en betydelig medlemstilbagegang i SiD. Det betyder færre kontingentkroner. Vi er nødt til at diskutere, hvordan vi skal matche de forandringer, vi står overfor. Vi skal finde ud af, hvordan vi kan gøre tingene bedst og billigst,* udtrykker Morten Kaspersen på de delegeredes vegne.

Deltidsloven forsinkes

Regeringens målsætning om fremsættelse af lovforslaget om deltidsbestemmelserne i overenskomsterne ser ud til at være skudt i sæk. Det var meningen, at det skulle fremsættes den 8.maj; men de mange deputationer, der vil protestere over angrebene, vil sandsynligvis udskyde behandlingen.

Foreløbigt er der anmeldt 57 deputationer; men flere er i vente. Mellem 20 og 40 er på vej med anmodning om at få lov til at udtrykke deres vrede mod forslaget.

Bjarne Laustsen, arbejdsmarkedspolitisk ordfører for Socialdemokratiet, tror, at der eksisterer en aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti, der går ud på, at forslaget skal være vedtaget inden sommerferien. Han vil ikke

begræde, hvis forslaget udskydes:

- *Der resterer mange uafklarede spørgsmål, for eksempel udsigten til, at lønmodtagere får karantæne, hvis de frivilligt indgår aftale om deltid – for slet ikke at tale om uvisheden om, hvilke overenskomster, der vil være i strid med loven.*

Regeringen skal ikke forvente, at stormen med deputationernes protestbølge har lagt sig, når de arbejdsmarkedspolitiske ordførere har lagt øre til alle. Mange af de lokale tillidsmandsnetværk, som blev stiftet i forbindelse med det landsdækkende tillidsmandsmøde i Silkeborg den 1.marts, har nemlig bebudet demonstrationer og aktioner ved førstebehandlingen af lovforslaget. -gri

Lysten er der; men pladsen mangler

7 ud af 10 kontanthjælpsmodtagere ønsker et arbejde; men arbejdspladserne er der ikke. Derfor bliver flere og flere kontanthjælpsmodtagere desillusioneret. Kun 2 ud af de samme 10 søger reelt arbejde.

Det viser en undersøgelse blandt 30.000 personer i Københavns kommune, som derfor har etableret 8 nye beskæftigelsescentre, der har til formål at forbedre samspillet mellem sagsbehandler og kontanthjælpsmodtager.

Usikkerhed om KTO- resultat

For en måned siden tegnede det til, at der ville være sikret arbejdsro på det amts- og kommunale område. Poul Winckler kunne glæde sig over, at en enig forhandlingsdelegation i KTO stod bag ham, da han på vegne af 650.000 offentligt ansatte indgik forlig med arbejdsgiverne.

Nu hvor urafstemningen er ved at være færdig – den afsluttes den 28.april – er han blevet anderledes usikker på hånden, hvorfor han anmoder alle tvivlere om at afgive deres stemme, idet han frygter et nej. I givet fald vil konflikten træde i kraft den 5.maj.

Siden forligets indgåelse har lærerne og sygeplejersker fra deres kompetente forsamlinger meldt ud, at de opfordrer til et nej, og Poul Winckler har konstateret, at nej-kampagnen i de sidste uger har været stærkere end ja-kampagnen.

Nye fyringer i Ericsson

Den svenske telegigant har varslet en ny omfattende fyringsrunde, da regnskabet fra 1.kvartal afdækkede et milliard stort underskud. Inden for det seneste år er der fyret mellem 400 og 450 ansatte alene i de danske filialer. Det vides endnu ikke, hvilket omfang den ny fyringsrunde vil ramme danske arbejdspladser; men de indgår i samme fokus som andre. Der er for øjeblikket 900-950 ansatte i Danmark.

Mus som arbejdsskade

Farlige computere

Et meget omfattende svensk forsker-samarbejde omkring IT-arbejde dokumenterer, at anvendelse af "musen" i forbindelse med arbejde ved computere kan medføre alvorlige arbejdsskader, og sætter kraftige spørgsmålstejn ved Arbejdsskadestyrelsen i Danmarks afvisning af museskader som egentlige arbejdsskader.

Professor Håkan Johansson, chef for Belastningsskadecentrum i Umeå, slår fast, at der ikke længere hersker nogen tvivl om, at museskader er deciderede arbejdsskader, og at arbejde ved computere kan resultere i alvorlige arbejdsskader. Det svenske forskersamarbejde omkring museskader bevirker, at man ifølge bladet Replik, der udgivet af fagforbundet HK/Service - er rede til at

fremlægge klinisk dokumentation, som kan føre til *anerkendelse af museskader som arbejdsskader*.

De svenske resultater må siges at være en bombe under den danske Arbejdsskadestyrelse, som for nyligt på ny pure afviste eksistensen af museskader. Det eneste, der lod sig påvise i forbindelse med computerarbejde, var forbigående gener, hævdede Arbejdsskadestyrelsen. En påstand, som klart tilbagevises af de svenske arbejdsmarkedsforskere.

Eller som Håkan Johansson runder af: "Jeg er helt overbevist om, at computer- og musearbejde kan give alvorlige arbejdsskader. Alle vores resultater peger i den retning. Der er intet, som

taler for, at museskader ikke skulle eksistere."

Mulighederne for fremover at få anerkendt museskader som arbejdsskader i Danmark synes at være kommet et væsentligt skridt nærmere.

HK: Skader skal revurderes

Rapporten har nu fagforbundet HK til at forlange samtlige danske afgørelser omkring museskader revurderet.

Den svenske undersøgelse kommer som en bombe under Arbejdsskadestyrelsen i Danmark. Her har man indtil i dag konsekvent har afvist museskader som værende deciderede arbejdsskader. Med den begrundelse: nok har det givet gener af at arbejde med musen,

1. MAJ i Fælledparken

Kl. 13 - 16 bag Frimurerlogen v. Blegdamsvej

Talere bl.a. **Dorte Grenaa**, formand APK
Musik: Fuck LARS

STOP FOGH & CO!
STOP USA'S TERRORKRIG!
NEJ TIL DANSK KRIGSDELTAGELSE!
DANMARK UD AF EU!
STOP OPBYGNINGEN AF UNIONSSTATEN

Nej til lovindgreb, deltid og ny løn!
Nej til arbejdsløse på slavekontrakter!
Forsvar reallønnen og normalarbejdsdagen!
Stop udliciterings og privatiseringsvanviddet -
Farum er nok!

FORSVAR DE DEMOKRATISKE RETTIGHEDER
- VÆK MED TERRORLOVEN
SOLIDARITET MELLEMLANSKE OG UDENLANDSKE
ARBEJDERE!
INTERNATIONAL SOLIDARITET
BOYKOT ISRAEL - ISRAEL UD AF DE BESATTE
OMRÅDER NU!

SOCIALISMEN ER FREMTIDEN

APK: www.apk2000.dk

Netavisen: www.kpnet.dk

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

**RØD 1. MAJ
i MUNKEMOSE**

**STOP FOGH & CO!
STOP BUSH og SHARON!
DANMARK UD AF EU!**

PROGRAM KL. 12.00-17.00

Talere:

- **Hanane Gheith, Samer Rahman**, Palæstinerere i Odense
- **Ulla Røder**, international fredsaktivist
- **Henning Paaske Jensen**, Form. APK-Fyn
- **Anders Bondo Christensen**, OK 2002 Sønderborg
- **Lise Møller**, Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund, DKU

Underholdning:

Marianne Knorr

RAMASJANG

Way Beyond Blue

Arr.: RØD 1. MAJ KOMITEEN

men der er ingen reel dokumentation for, at der er tale om nogen varig arbejdsskade. Derfor har resultatet af de rejste sager været givet på forhånd: *nul erstatning*.

Det er ellers ikke, fordi kendskabet til museskader er af nyere dato. De første eksempler dukkede op i slutningen af 80'erne, hvor de første folk, som arbejdede ved computere, fik alvorlige smerter som følge af museskader. Siden har virkelig mange fået deres helbred mere eller mindre smadret på den bekostning uden at kunne få tildelt arbejdsskadeerstatning. Ifølge arbejdsmiljøkonsulent Svend-Erik Hermansen, HK-Service, totalt urimeligt. Nu kan det være nok, mener han.

Med den svenske undersøgelse af museskader, der er meget omfattende og ifølge forskerne entydigt påviser, at computer-arbejde giver museskader, samt at museskader må betragtes som arbejdsskader har arbejderne fået langt bedre kort på hånden i forsvaret af sundheden. Beviserne ligger nu, ifølge de svenske forskere, hug og stikfast på bordet - hvorfor det eneste rigtige bør være at genoptage samtlige tidligere afviste sager.

Den mindste overligger

Andelsforeningen Pip har fået ny formand. Det skete ved kampvalg med den mindst mulige margin: Én stemmes forskel.

Lillian var blot efter et halvt år i beboelsen i sidste øjeblik blevet "trukket" med af Christina:

- Det kan være afgørende for udfaldet, at du deltager. Den nuværende bestyrelse kvæler alt liv i ejendommen, så vi skal have foretaget en grundig udluftning, lød Christinas forpustede røst, da Lillian overrasket åbnede døren.

Lillian havde glemt alt om generalforsamlingen, for hun havde faktisk haft sit eget at se til. Efter skilsmissen for syv måneder siden var der løbet meget vand i åen. Der var stadig masser af døninger efter hjemmets opbrud, nyt arbejde, ny lejlighed, endnu ikke var fuldt istandsat, og tilmed ny kæreste.

Da Christina havde skaffet Lillian lejligheden efter skilsmissen, var Lillian ikke sen til at tage mod opfordringen. Når hun en sjælden gang nåede så tidligt hjem fra arbejde, at hun havde lejlighed til at nyde sol og børneleg i gården fra sin altan, havde hun undret sig over, at gårdens græsplæne var aflåst. Det samme gjaldt de mange forbudsskilte, som alle vegne lagde bånd på beboernes udfoldelsesmuligheder: "Her må ikke leges" eller "Al boldspil forbudt" og lignende optog megen plads på ejendommens mure.

Lillian havde fra altanen en lørdag formiddag også oplevet et scenarie, hvor viceværten havde bortvist nogle børn fra en naboejendom, hvis forseelse bestod i at hygge sig med andre i klatrestativerne. Forundringen var stor: Det var jo ikke kun de bortviste børn, han straffede, men også ejendommens egne børn, som - hvis bortvisningen skulle føres konsekvent igennem - heller ikke måtte lege i naboejendommen.

På generalforsamlingen blev

sammenhængen klar. Bestyrelsesformanden talte konstant ned til beboerne, som ønskede mere liv og albuerum. Lillian fik nærmest et deja vu til "Gøgereden", hvor oversygeplejersken umyndiggjorde og udhængte de dejlige varme "patienter". At græsset var blevet indhegnet blev forklaret med, at der engang var et barn, der var kravlet om på altanen til en stuelejlighed. Det burde forsamlingen jo nok kunne se, at man ikke kan leve med. Bilisternes vaskeplads var blevet inddraget, fordi der blev brugt for meget vand. Når der i flere måneder havde hængt et opslag i trappeopgangen i nr. 79 var det fordi en af beboerne ikke lukkede affaldsposerne, inden den blev smidt i skakten.

Generalforsamlingen tog fart. Da man nåede til valget, var Lillian ikke i tvivl om at den siddende bestyrelse skulle udskiftes

Så faldt bomben! De mest ivrige modstandere af bestyrelsens restriktive

metoder havde ikke sikret sig en formandskandidat, så de pegede på Lillian, der ikke havde kunnet skjule sit engagement. Med sin venlige udstråling er Lillian samtidig en bestemt kvinde, der ikke skyr udfordringer. Hun tog handsken op og blev valgt.

Resten af bestyrelsen blev sammensat af personer med samme ånd og ideer for ejendommen. Nu skal der gøres op med, at det er den enkelte lille afvigelse, der sætter grænserne for flertallet. Lillian var i mange af livets forhold træt af, at det er den mindste overligger, der er bestemmende. På arbejdspladsen bruger ledelsen nøjagtig de samme principper som andelsforeningens formand. På altanen solede Lillian sig næste dag ved drømmen om skiltenes udskiftning:

"Her må også leges" eller "Her må der også hygges".

Hvis overskuddet på arbejdspladsen en dag tilfaldt os selv - Hvordan ville trivslen så blomstre? *Reno*

ÅBENT BREV TIL USA's PRÆSIDENT

*Initiativet Stop Terrorkrigen
Fredsmarchen i København 20. april 2002*

USA's præsident
c/o Den amerikanske Ambassade
Dag Hammarskjölds Allé 24
2200 København N
D A N M A R K
København, 20. april 2002

**Hr. præsident,
VI SIGER NEJ TIL
DANSK KRIGSDELTAGELSE**

Med vores demonstration i København i dag protesterer vi mod den såkaldte "terrorkrig", som kun forværrer den allerede faretruende mellemfolkelige situation.

Vi opfordrer Dem til øjeblikkelig at stoppe krigsanstrengelserne!

Stop krigen!

Som borgere i Danmark tager vi helt afstand fra, hvad vi opfatter som den amerikanske regerings og de allieredes hensynsløst uforsvarlige felttog.

Vi bekræfter vores vilje til at modstå og modsætte os dansk krigsdeltagelse samt enhver støtte til Deres "ter-

rorkrig, hvad enten den føres mod Jugoslavien, mod Afghanistan, mod Irak eller - som nu - mod befolkningen i de israelsk okkuperede palæstinensiske områder.

For Dem, hr. præsident, så vel som for den danske statsminister, hr. Fogh Rasmussen, er det måske "forståeligt og forklarligt", at Israel har et behov for at forsvare sig selv. Men for os er hr. Sharons åbne krig mod det palæstinensiske folk aldeles uacceptabel!

Derfor vil vi aldrig kunne acceptere Deres korstog!

Senest har det amerikanske overfald på afghanerne og det ekstremt brutale israelske overfald på palæstinenserne åbnet hele verdens øjne for, at Deres krig vil føre os derhen, hvor ingen ønsker at være.

Hr. Præsident!

I Danmark vil vi aldrig tage del i Deres "terrorkrig".

*Over 5000 deltog i
fredsmarchen mod USAs
'krig mod terror' og mod
dansk krigsdeltagelse.*

*Solidariteten med det
palæstinensiske folks kamp
mod Israels forbryderiske
aggressionskrig stod centralt
i taler og udtalelser.*

TIL REGERING OG FOLKETING

Udtalelse fra Fredsmarchen i København

Vi siger Nej til George Bushs og Ariel Sharons 'krig mod terror'.

Vi siger: Bekæmp fattigdommen i verden, ikke verdens fattige.

Danmark må skifte kurs fra krigspolitik til fredspolitik:

Den danske krigsdeltagelse i Afghanistan må ophøre!

Soldaterne skal hjem!

Danmark må afbryde de militære, politiske, økonomiske, sportslige og kulturelle forbindelser med terrorstaten Israel og tilslutte sig BOYKOT ISRAEL.

Danmark skal ikke deltage i en ny storkrig mod Irak, men arbejde for, at de dræbende sanktioner mod Irak ophæves!

Vedtaget ved Christiansborg af Fredsmarchen 20. april 2002

Fredsmarchen – protest mod terrorkrig og israelsk besættelse

På den internationale aktionsdag mod krig og racisme den 20. april gennemførtes gigantdemonstrationer i USA. Mindst 100.000 (tallet angives op til 250.000) demonstrerede ved Det Hvide Hus med fokus på brændpunktet Mellemøsten og i støtte til palæstenserne. I San Francisco 35000. I hundreder af byer verden over: store menneskemængder mod terrorkrig i terrorbekæmpelsens navn. I Danmark deltog mindst 5.000 (snarere 6-7.000 i alt) på Fredsmarchen i København fra den amerikanske ambassade via Christiansborg til det afsluttende store arrangement på Rådhuspladsen.

I de borgerlige medier er marchen enten blevet fortiet eller deltagerantallet angivet til blot ét tusind.

Ingen af de store tv-stationer bragte billeder fra marchen, for de ville have dokumenteret den grimme talmanipulation over for offentligheden.

En pro-israelsk og pro-zionistisk demonstration på Rådhuspladsen, der var væsentligt mindre end Fredsmarchen dagen i forvejen, fik derimod rig mediedækning og sat et deltagertal til op mod 2.000.

Disse forhold er en reel, omend indirekte afspejling af det officielle Danmarks pro-israelske og pro-amerikanske krigspolitik.

Den enormt vellykkede Fredsmarch repræsenterede noget nyt i Danmark: Den synliggjorde en fælles front af

modstandere af den amerikansk anførte 'krig mod terror' og israelsk aggression mod palæstenserne. Under dens to paroler - STOP KRIGEN og NEJ TIL DANSK KRIGSDELTAGELSE - gav den udtryk for både danskernes og det internationale samfunds protest mod krig og krigsterror.

Det kom også frem i de to udtalelse fra marchen – et åbent brev til den amerikanske præsident, afleveret til den amerikanske ambassade af Fredsvagten – og udtalelsen til regering og folketing, der forlanger et skift i dansk politik fra krigs- til fredspolitik.

Femten talere i alt på de forskellige stop på marchen belyste forskellige aspekter i terrorkrigen og modstanden mod den israelske aggression. Den palæstinensiske ambassadør Mohammad Abu-Koash talte på Rådhuspladsen på det palæstinensiske selvstyres vegne. Han opfordrede verdenssamfundet til at gribe øjeblikkeligt og konsekvent ind mod de israelske forbrydelser og den forbryderiske besættelse.

Talere, der spændte fra repræsentanter fra Filippinerne, Peru og Latinamerika til solidaritet med Palæstina og det irakiske folk, der rammes af dræbende sanktioner og trues af en ny storkrig, satte fokus på mange brændpunkter og spørgsmål, der indgår i 'krigen mod terror' – 'krigen uden ende', som den også bliver kaldt. Forfattere som Kaare Bluitgen og Jørgen Knudsen gav udtryk for det danske folks protest mod

Den palæstinensiske ambassadør dr. Mohammad Abu-Koash holdt hovedtalen på Rådhuspladsen

krigen, mens kunstnere som Pernille Højmark, Lukas Scherfig og Jesper Klein og en hel stribe musikere med international lyd understregede det samme på deres måde. Socialdemokraten Lasse Budtz talte om behovet for økonomisk støtte til etableringen af den palæstinensiske stat, som står øverst på den internationale dagsorden i dag.

Med den mangfoldige, farverige, festlige og højtidelige march manifesterede en ny fredsbevægelse mod terrorkrigen sig. Den vil udvikle sig som en stadig stærkere politisk kraft. Derfor fortielse og fordrejning.

Ophæv sanktioneerne mod Irak

Af Sammi Jawad

Vi står her i dag for at demonstrere mod krig og racisme og ikke mindst imod USA's terrorkrig. USA indledte efter angrebene i New York en krig mod terrorisme. En krig, som USA ensidigt har pålagt sig selv at føre på vegne af hele den vestlige verden.

Vi accepterer ikke krig som et politisk middel for at løse politiske problemer i verden.

USA's såkaldte krig mod terrorisme er amoralsk, uretfærdig og en umenneskelig løsning på alverdens problemer.

Den amerikanske præsident George Bush har allerede delt verden i to lejre: "Enten med os eller imod os". Vi tager afstand fra denne opdelingsmentalitet, der minder os om den kolde krigs periode og ikke mindst om den måde, som også Osama Bin Laden ser verden på!

USA's næste mål for den såkaldte krig mod terrorisme er højst sandsynligt Irak. Allerede for 12 år siden indledte USA og dets allierede Golfkrigen for at smide Irak ud af Kuwait, og FN indførte sanktioner mod Irak. Målet er opnået, Irak er ude af Kuwait, men USA's krig mod Irak fortsætter. De amerikanske og britiske fly bombarderer daglig Irak med civile ofre og materielle skader til følge.

FN's sanktioner mod Irak er faktisk en slags krig mod det irakiske folk. FN's sanktioner har allerede kostet mere end ½ mio. børns liv, gjort ca. 40 % af befolkningen arbejdsløse og har ført landet ud i en elendig humanitær og økonomisk tilstand.

Disse forhold er blevet dokumenteret af FN's egne folk, der har arbejdet i Irak. Den tidligere FN-chef i Irak Denis Halliday har kaldt FN-sanktioneerne et folkemord mod det irakiske folk: "Vi fører krig gennem FN mod irakiske folk med frygtelige resultater, som er modstridende med Genève-konventionen. Vi rammer direkte den civile befolkning."

BBC har for nylig interviewet den tidligere FN-våbeninspektør i Irak, amerikaneren Scott Ritter, og spurgt ham bl.a. om USA's forestående krig

mod Irak. Han konstaterede, at "den amerikanske regering med George Bush og Donald Rumsfeld i spidsen har en ideologisk dagsorden for at vælte Saddam Hussein". Han fastholder, at "Irak i dag udgør ikke længere en trussel mod omverden. Virkeligheden er, at FN har destrueret alle kemiske, biologiske og atomare faciliteter i Irak".

Da det ikke lykkedes USA at forbinde Irak med Bin Laden og terroraktionen i New York har den amerikanske administration nu ændret definitionen af terrorisme til også at omfatte lande, der har masseødelæggelsesvåben. Spørgsmålet er: Hvorfor kun Irak?

Lande som Israel råder over et omfattende arsenal af masseødelæggelsesvåben, der aldrig er blevet kontrolleret hverken af FN eller af det internationale samfund. Israel har aldrig underskrevet ikke-spredningsaftalen.

Krig mod Irak er ikke en løsning. Til gengæld er det nødvendigt med en politisk løsning på konflikten med Irak. EU og den danske regering skal støtte den igangværende dialog mellem FN og den ira-

kiske regering og forhindre, at USA sætter hindringer for forhandlingerne. Den politiske løsning skal ikke kun forhindre krigen mod Irak, men også tvinge den irakiske regering til at åbne en dialog med irakiske oppositionsgrupper. Demokrati og fred har det irakiske folk mest brug for - ikke en ny krig.

Vi samler os her i dag for at protestere mod krigen og siger klart **NEJ TIL DANSK DELTAGELSE I KRIG.**

Danmark skal ikke deltage i USA's krig mod Irak. Hvis USA og dets allierede virkelig vil bekæmpe terrorisme i verden, så skal de først og fremmest bekæmpe årsagerne til terrorisme.

Fattigdom, diktatur, uretfærdig fordeling af ressourcer og hensynsløs kapitalisme er de virkelige årsager til terrorisme, og ikke muslimer, palæstinensere eller Irak.

Terrorkrigen skaber katastrofer, racisme og intolerance i verdens lande.

LAD IRAK OG DET IRAKISKE FOLK I FRED

OPHÆV FN-SANKTIONERNE NU

NEJ TIL TERRORKRIGEN

JA TIL EN HUMAN OG SOLIDARISK VERDEN

Sammi Jawad er medlem af Komitéen til ophævelse af sanktioneerne mod Irak

USAs tropper ud af Filippinerne nu!

Af Josephine Høgh

Hvad nu, hvis nogle banditter terroriserede folk på Bornholm?

Hvad nu, hvis politi og militær ikke kunne neutralisere dem?

Ville Danmark så lade amerikanerne invadere øen?

For 104 år siden kom der amerikanske tropper til Manila, angiveligt for 'at give Filippinerne en håndsrækning' i kampen mod spansk kolonialisme. Et år senere udløste USA en brutal kampagne for at genkolonisere Filippinerne. I perioden 1899-1916 blev mere end 1,4 millioner filippinere og muslimer udslettet af den amerikanske besættelsesmagt. Dette blodige kapitel af vores historie er aldrig blevet glemt af filippinerne.

I dag står Filippinerne over for en situation, der skræmmende ligner.

USA's præsident George W. Bush har sendt omkring 1.000 amerikanske soldater for at bekæmpe 'Abu Sayyaf', en lille gruppe banditter, som USA/CIA selv har skabt, som kidnapper for løsepenge og rammer civile og turister.

Ifølge filippinske regeringskilder har Abu Sayyaf kun 50-100 bevæbnede medlemmer. Alligevel er mere end 5.000 soldater, der er sendt ud mod dem, ude af stand til at besejre banditterne. Lad mig igen understrege dette: Abu Sayyaf har kun 50-100 bevæbnede medlemmer. Hvorfor sender Bush-regeringen så mere end 2.600 flere amerikanske soldater dertil senere i denne måned?

Den filippinske præsident Gloria Macapagal-Arroyo og Bush må tro, at det filippinske og amerikanske folk består af idioter, som vil falde for disse uopfindsomme varianter af den samme fortælling om amerikansk 'menneskekærlighed'. Vi modsætter os disse amerikanske krigsrobotters adgang til filippinsk jord af den grund, at UDSTATIONERING AF AMERIKANSKE KAMPTROPPER krænker den filippinske uafhængighed og den filippinske grundlov fra 1987, som udtrykke-

Fredsmarchen ved den amerikanske ambassade

ligt forbyder udenlandske militære troppers tilstedeværelse og udstationering på filippinsk grund.

Så hvorfor strømmer amerikansk troppe til Basilan, den lille ø i det sydlige Filippinerne? Er det for at neutralisere hundrede Abu Sayyaf-banditter eller deromkring? Svaret er afgjort NEJ!

Basilan udgør nu et laboratorium for amerikanske krigsspil i troperne. Den amerikanske militærintervention retfærdiggøres i terrorbekæmpelsens navn og som hjælpeaktioner. Der ligger faktisk en skjult dagsorden gemt, og der er større interesser på spil - nemlig globale og regionale økonomiske og geopolitiske interesser:

1. Mindanao, Filippinerne's andenstørste ø, der omtrent det dobbelte af Danmark, har et stort økonomisk potentiale og er rigt på råstoffer, heriblandt olie og naturgas. Dens økonomiske udnyttelse af store og rovgriske multinationale selskaber er en mere plausibel begrundelse for militær intervention.

2. Mindanao er blevet af større strategisk betydning for udvidelsen af ameri-

kansk militærmagt og kontrol med land- og flyruterne i det sydøstasiatiske område. Der er faktisk allerede blevet anlagt militærbasefaciliteter på øen af USAID, en officiel instans, som var dybt involveret i bygningen af basefaciliteter under Vietnamkrigen.

3. De amerikanske militærstyrkers tilstedeværelse og deres baser og faciliteter i verdens strategisk vigtige områder er en nødvendighed for den amerikanske magtpolitik og for opretholdelsen af globalt herredømme, der har den imperialistiske globalisering øverst på sin dagsorden.

Så mr. Bush og mr. Powell - stop jeres krigsspil!

Vi vil ikke se en ny amerikansk aggressionskrig!

**De amerikanske tropper ud af Filippinerne nu!
Yankees Go Home!**

Tale ved fredsmarchen af Josephine Høgh, medlem af Filippinsk Solidaritets-Komité.

Af Klaus Riis

Venezuela: Olie og kup

Et berømt Karl Marx-citat siger, at historien gentager sig - første gang som tragedie, næste gang som farce. Militærkuppet i Venezuela, der væltede Hugo Chavez og hans reformregering, udviklede sig som en 'farce'.

Kupgeneralerne var ikke nogen Pinochet-junta. Kuppræsidenten Pedro Carmona, der som 'erhvervsmand' skulle give militærkuppet en civil forklædning, blev efter en dag tvunget til at gå af. Omfattende folkelige protester og loyale dele af hærens tilbageerobring af præsidentpaladset afgjorde sagen.

Lighedstrækkene med, hvad der skete for mere end 25 år siden i Chile, da fascistgeneralen Pinochet med amerikansk opbakning væltede den demokratisk valgte Salvador Allende-regering, var ellers iøjnefaldende. Venezuela skulle have været Chile nr. 2.

Kuppet kom ikke som en total overraskelse. Det har ligget i kortene længe. For tre uger siden skrev den verdenskendte journalist og tv-reporter John Pilger en artikel, der forudså Chile nr. 2, hvor han beskrev baggrunden for USA's og den venezuelanske reaktions kupplaner. De blev en realitet den 12. april, gennemført af 'demokratiske officerer' i Venezuela, i koalition med den amerikansk-finansierede politiske opposition og reaktionære fagforeningsledelser, der organiserede demonstrationer og en storstrejke i den olieindustri, der er livlinen for landets økonomi, med 80 pct. af importindtægterne, og central for forsyningerne til et olieglubsk USA.

Pilger skrev i sin fremragende analyse bl.a.: "En allieret for Chavez' hjemlige fjender er Bush-administrationen. I åben trods mod Washington har Chavez solgt olie til Cuba og nægtet amerikanske militærfly ret til overflyvning med forsyninger til 'Plan Colombia', den amerikanske kampagne til støtte for det morderiske regime i nabolandet Colombia. Endnu værre: Selv om Chavez fordømte angrebet 11. september, har han stillet sig tvivlende over for til USA's ret til at 'bekæmpe terrorisme med terrorisme'.

Dette kan han ikke tilgives for. I

dagene 5.-7. november holdt Udenrigsdepartementet, Pentagon og det Nationale Forsvarsråd et møde for at diskutere 'problemet Venezuela'. Udenrigsdepartementet har bagefter anklaget Chavez-regeringen for at 'støtte terrorisme' i Colombia, Bolivia og Ecuador."

Chavez var en demokratisk valgt præsident - og selve kuppet var nærmest en tro kopi af sceneriet fra Chile: De amerikansk-støttede 'oppositionspartier', de korrupte fagforeninger, en 'demokratisk' hær, halvt uddannet af USA, parat til at lyde overherrens diktat. CIA og den amerikanske energilobby: alle aktørerne i sving igen.

Det eneste overraskende ved kuppet var den fart, hvormed det blev gennemført. Det vidner om den høje prioritet, USA tillægger 'Plan Colombia', som nu kaldes 'Andes Initiativet' og ikke kun gælder Colombia og kampen mod FARC og de øvrige guerillabevægelser og det folkelige oprør mod Pastrana og oligarkiet, men alle Andes-landene: Colombia, Ecuador, Venezuela og Peru. Brasilien behandles specielt. Det kan også være blevet fremskyndet på grund af den internationale oliesituation, efter at Irak erklærede stop for olien i 30 dage i protest mod den israelske aggression mod palæstinenserne.

Det første, den ny kupregering gjorde, var at skrue op for oliehanerne og forsyningerne til USA - mens de erklærede total stop for eksporten til Cuba, der er blevet stærkt øget med de tætte forbindelser mellem Chavez og Castro. Det handlede om olie - til USA. Olie igen. Og igen.

Kuppet havde ikke til hensigt at ikke stabilisere Andes-regionen eller Venezuela. Det lagde op til forstærket undertrykkelse af arbejderklassen og folket - og det var et signal til en intensiveret kamp mod modstanden i alle disse lande, ikke mindst mod oprørerne i Colombia.

Pinochets kup indledte den mørkeste periode i det chilenske folks historie. Men nu slog dette fejl. Hvad årsagen så var til, at de amerikanske beregninger slog fejl. Hele sagen bliver forhå-

bentlig klarlagt hurtigt og kupmagerne straffet efter loven.

I al fald havde amerikanerne og kupmagerne fejlbedømt to faktorer: Beslutsomheden i den folkelige støtte til Chavez og uvilje mod kupmagerne, samt at dele af hæren under indtryk af det folkelige pres modsatte sig kupmagerne. Timingen var ikke rigtig, gennemførelsen tøvede med den brutalitet, der havde været nødvendig for et Chile nr. 2.

Det historiske repetitionsforsøg har endnu engang leveret bevis på, at en demokratisk valgsejr ikke respekteres af den herskende klasse, hæren eller dens amerikanske bagmænd.

Populisten Chavez troede som Salvador Allende på sine fjenders 'respekt for demokratiske afgørelser' og på hærens 'demokratiske indstilling'.

Kupforsøget i Venezuela viser, hvor farlige sådanne reformistiske og revisionistiske illusioner er: De fører folket til katastrofer, til nederlag og fascisme. Det fejlslagne og relativt ublodige operettekup har givet Chavez en mulighed for at gøre op med den herskende klasses magtpositioner og udrense hæren for landsforræderiske elementer og omdanne den til en reel folkehær.

Både kuppet og dets fiasko understreger, at vejen til virkelige forandringer kun kan være den revolutionære vej, som knuser det borgerlige

Fortsættes næste side

Andes-Initiativet, Colombia og Venezuela

Af Christine Lundgaard, Colombiagruppen i Internationalt Forum

Colombias hær skriver i en manual: "Ethvert individ, som på den ene eller den anden måde støtter fjendens mål, må betragtes som en forræder og må behandles derefter."

Det lyder næsten, som når præsident Bush deler hele verden op i venner og fjender.

Colombia er ikke et demokrati, men et "demokrat": En demokratisk form omkring et terroristisk og totalitært regime, som tegner sig for de fleste og de grimme krænkelser af menneskerettighederne i hele Latinamerika i nyere tid. For at tage et enkelt eksempel er over 50 fagligt aktive blevet myrdet af dødspatroljer alene i år.

I Colombia er mange års oprustning blevet betalt af USA. Den direkte militære støtte fra USA til Colombia overgås i dag kun af støtten til Israel og Egypten. USA's militære indblanding i Latinamerika fik et boost med vedtagelsen af Plan Colombia for to år siden, og USA giver nu 2 mio. dollars om dagen i militær bistand. Senest er planen blevet udvidet til at indeholde militær støtte og operationer i hele Andes-regionen, og derfor hedder den nu Andes-Initiativet. Under præsident Bush er der blevet bevilget endnu flere penge til kamphelikoptere, teknisk udstyr og nordamerikansk uddannelse og træning af elite-enheder i hæren. Uddannelsen foregår dels direkte på colombiansk jord, hvor der allerede har været træfninger mellem nordamerikanske soldater og colombianske oprørsstyrker – dels på USA's School

of the Americas, som har uddannet nogle af Latinamerikas mest brutale kupgeneraler gennem tiden.

Den nordamerikanske professor Noam Chomsky siger:

"At tvinge sine modstandere til tavshed er nødvendigt i et demokrat. At sprede tavshed og frygt er nødvendigt i et land som Colombia, hvor de rigeste 3% af befolkningen ejer over 70% af den brugbare jord, og hvor de fattigste 57% må deles om mindre end 3% af jorden."

Den brutale fordrivelse af bønder på landet bliver værre, og de politiske mord i Colombias byer bliver flere. Konflikten og militariseringen breder sig til landene omkring. Plan Colombia blev for 3 år siden fremlagt som en plan mod de colombianske småbønders narkoproduktion. Dengang blev guerillaerne i Colombia kaldt "narkobanditter", og før d. 11. september var de "narkoterrorister". Nu er de bare "terrorister".

USA har for nylig fjernet alle klausuler på den militære hjælp, der rettede hjælpen mod narkobekæmpelse. Militæret kan nu helt koncentrere sig

om at udslutte terrorister. Samtidig er Colombias oprørsbevægelser kommet på USA's liste over terrororganisationer, og målet er at kriminalisere alle, der støtter deres krav; i sidste ende alle os, der arbejder for en politisk løsning på krigen i Colombia.

Et demokrati består bl.a. i at have lov til at udtrykke sin mening. Den aktuelle og verdensomspændende krig mod terror er blevet til en krig mod retten til at ytre sig frit. Den viser, at militærdiktaturenes tid ikke er forbi. For få dage siden så det ud til, at Venezuela skulle erobres af et militærdiktatur, da den demokratisk valgte præsident Hugo Chavez blev afsat i to dage. Alle de 10 generaler, som ledede kuppet forrige fredag, er uddannet på School of the Americas, altså af USA. Det var pinligt at se regeringer og det meste af pressen godtage et på alle måder ulovligt kup, og lige så flot er det, at det lykkedes venezuelanerne at rulle det tilbage.

Tillykke med det!

Tale foran den amerikanske ambassade ved Fredsmarchen den 20. april

Venezuela Fortsat fra side 17

statsapparat, hvis kerne er hæren - den væbnede magt.

I Colombia har FARC og de andre guerrillagrupper, der nu er udsat for reageringshærens amerikanskdirigerede offensiv og dødspatroljernes hærgen, nægtet at lade fredsforhandlingerne resultere i en afvæbning. Derfor skal de som led i den amerikanske 'krig mod terror', der har fået et nyt brændpunkt i Andes-regionen, knuses militært.

For de latinamerikanske revolutionære er der ikke råd til flere fejltager. Folkeopstanden, den væbnede kamp - den revolutionære vej - er eneste mulighed og den eneste vej til sejr for den nødvendige forandring.

Chavez har fået en ny historisk chance. De revolutionære og progressive kræfter i Venezuela må arbejde for en udvikling hen i mod en total tilintetgørelse af oligarkiets magtpositioner og den amerikanske imperialismes indflydelse: en antiimperialistisk og

demokratisk revolution med et socialistisk Venezuela som perspektivet.

Hvor langt Chavez vil gå med ad denne vej vil vise sig.

USA, der straks var begyndt at udvikle et 'positivt forhold' til kupmagerne og grundlovsbryderne, har fået en over snuden. Jeg ved ikke, om Danmark *nåede* at anerkende kupmagerne som 'lovlig regering'. Fogh og Co. *ville* have gjort det. Det er der ingen tvivl om. De følger signaler fra Washington i tykt og tyndt - i krig, kup og forbrydelse.

Hvad 10 års "krig imod terror" har betydet for Peru

Tale ved demonstrationen d. 20. april, foran USA's ambassade

Som indledning vil jeg gerne hilse alle de mange folk der er mødt op her i dag foran USA's ambassade.

USA's såkaldte "krig imod terror" er ikke uden en vis forhistorie. I 1980'erne begyndte Reagan-administrationen nemlig at benævne revolutionære bevægelser verden over "terrorister". Og det er især efter 11. september blevet det slagord, hvorunder USA-imperialismen og dets allierede er gået i krig for sikre og udbygge deres globale positioner.

Denne krig rammer alle dem som sætter sig op imod USA-imperialismen. Det gjaldt og gælder også for den peruvianske revolution, som fra og med slutningen af 80'erne for alvor kom på tværs af USA's interesser i hele Latinamerika. Peru har således været skueplads for USA's terrorkrig i de sidste 10 år.

Lad derfor denne tale tjene som et vidnesbyrd om, hvad der i virkeligheden menes, når USA erklærer "krig imod terror".

Da det i starten af '90'erne blev klart, at den peruvianske revolution kunne sejre inden for en overskuelig årrække, overtog USA-imperialismen den direkte ledelse af oprørsbekæmpelseskrigen. En 20-årig plan udvikledes, hvis mål det var at knuse revolutionen. Midlet var tilsløret fascisme, oprettelsen af et militært regime, med en civil maske. Fujimori blev galionsfigur for dette regime, der i virkeligheden styredes mere og mere af CIA-agenten Montesinos.

Fujimoris selvkup i '92 gennemførtes, og derpå fulgte angreb på de ubevæbnede krigsfanger, hvoraf omkring 100 blev massakreret. Samtidig hærgede dødspatroljer med direkte tråde til både Fujimori, Montesinos og Washington selv. Hætteklædte domstole dømte folk uden ret til forsvar.

Under CIA's direkte ledelse tilfanges føreren af den peruvianske revolution – Formand Gonzalo. Den værste koncentrationslejr siden 2. verdenskrig blev oprettet. I 10 år er Formand Gonzalo blevet holdt i total isolation, uden

advokat-, læge- eller familiebesøg af nogen art, uden adgang til medicin, bøger m.m. På trods af, at denne vanvittige isolation er forfatningsstridig i Peru, og at den krænker en række internationale aftaler og konventioner, landet har underskrevet, fortsætter isolationen den dag i dag!

Men tilfangetagelsen af revolutionens fører betød ikke revolutionens afslutning. Derfor har den peruvianske stat, under direkte ledelse af USA-imperialismen, udført militærkampagne på militærkampagne siden '92, hvor de "stjæler, brænder og dræber alt". I disse militærkampagner bomber de landområderne, de tvangsforflytter og genbosætter befolkningen og tvinger bønderne ind i såkaldte "selvforsvarsgrupper", som skal begå massakrer på deres egne nabolandsbyer.

Finkæmningsoperationer i byerne har resulteret i forsvindingen af hele familier, for den blotte "forbrydelse" at være i besiddelse af nogle løbesedler. New York Times har afsløret, at ca. 1/2 mio. peruvianere blev midlertidigt tilbageholdt på blot halvandet år i midten af 90'erne. Dette er ud af en befolkning på 24 mio. mennesker!

Lige meget hjalp det. Derfor gennemførte den peruvianske stat i slutningen af 90'erne en militærkampagne med det sigende navn "tilintetgørelse", men den slog - ifølge deres egne talsmænd - fuldstændig fejl.

Det blev således i stigende grad klart, at Fujimori ikke længere kunne opfylde de mål, Washington havde sat sig, og da Fujimori samtidig var fuldstændig delegitimeret af brud på egen forfatning, massiv valgfusk, udbredt korrupsion, våben og narkosmugling, bestikkelse af den såkaldte "opposition" og medierne, mord og tortur på illoyale støtter, inkluderet hans egen kone, blev det besluttet at skifte ham ud. Efter at have tabt sin støtte i Washington flygtede Fujimori til Japan. Montesinos flygtede også, men blev tilfangetaget. Han sidder nu som en anden peruviansk "Noriega" og afventer rettergang.

Imens har Washington så foranstaltet, at en ny marionet er kommet til, alt sammen under dække af løgner om "demokratisk fornyelse i Peru". Men den nye præsident, Toledo, er et fuldblodsprodukt af USA-imperialismen. Han blev som fattig dreng fundet i Peru af en amerikansk ngo, bragt til USA, opdraget, uddannet og formet i yankee-ånden, ansat i Verdensbanken og nu altså præsident i Peru. Han har erklæret, at han fortsætter Fujimoris katastrofale nyliberale økonomiske politik, og at han vil "udføre et frontalangreb på terrorismen". Senest var Bush i hovedstaden Lima for at sikre sig fremskridt med disse opgaver, og at det bliver koordineret med resten af Andesregionen.

Militærkampagnerne er blevet genoptaget, landområderne bombes på ny. Endnu engang sker dette også som en del af den såkaldte "krig imod narko", der i virkeligheden er en krig imod bønderne, hovedsageligt de fattigste af dem. USA-imperialismen fortsætter sin militære intervention i Peru. På nuværende tidspunkt er den 15. amerikanske militærbase i landet under opbygning, og flere vil følge.

Derfor genlyder Peru atter af slagordet "Yankees Go Home!", derfor intensiveres folkets kamp, og flere inkorporerer sig i folkekrigen ledet af Perus Kommunistiske Parti. Peru er således at finde i fronten af kampen imod USA-imperialismen og dennes såkaldte "krig imod terror", der er en krig imod verdens folk!

Lad os i denne anledning forenes om at fordømme den godt og grundigt.

**Stop USA's "krig imod terror"!
Leve folkets ret til at gøre oprør!**

Zionismen ved sit historiske nederlag

Af Pelle Collin

Historien er nået til det punkt, hvor israelerne ikke længere kan komme uden om at påbegynde en afzionificering, en afvikling af zionismen som herskende ideologi i Israel.

Er der noget, som truer Israels eksistens, er det zionismen. En stat, som bygger ideologisk på racisme og chauvinisme, kan ikke forvente omverdens accept.

Sådan her faldt nogle af ordene til Politiken fra en af arrangørerne af en demonstration under slagordet "Jøder for fred", som blev afholdt ved den israelske ambassade i Hellerup 11. april:

- Der er mange inden for det jødiske miljø, der ikke forstår, at vi som jøder kan finde på at afholde denne demonstration. Vi har fået mange rasende hademail, som beskylder os for ikke at være ægte jøder.

For en udenforstående virker selve det at "beskyldte" nogen for ikke at være "ægte jøde" fuldstændigt uforståeligt og i hvert fald ude af proportioner med demonstrationens demokratiske og humanistiske sigte, som var rettet imod den israelske stats overgreb mod folkeretten. Hvis nogen ophidset "beskylder" nogen for f.eks. ikke at være "ægte danskere", har de på forhånd forvist sig selv fra saglig debat. Hvorfor vil nogen - ud over Hitlers disciple - diskutere, om nogen er "ægte jøder"? Og oven i købet i den anledning?

Forklaringen skal søges i fænomenet *zionisme*. Det er en bevægelse, der har sin oprindelse i 1800-tallets Europa, hvor jøderne i lighed med sigøjnerne - dengang som nu - havde en negativ rolle i folkemytologien, opgejlet af magthavernes del og hersk-trang gennem tiderne. Zionismen var fra starten et nationalistisk projekt, som gik ud på at forene alverdens jøder i en nationalstat i Palæstina. Begrundelsen for folkevandringsideologien var og er metafysisk, nemlig at Palæstina for et par tusind år siden var befolket af jøder, og at jøder

derfor har en hellig arveret til landet. Argumentation herimod er omsonst.

Zionismen fik sidst i 1800-tallet for alvor næring af de nydannede europæiske nationalstaters uddefinering og pariaficering af de indenlandske jøder, som indtil da oftest følte sig lige så nationalt forankrede i deres respektive nationer som ikke-jøderne. Eller som Weekendavisens leder ganske rammende skrev, var det "omgivelserne, der gjorde [zionismen] til en bevægelse, ikke jødernes egen entusiasme. Det var således ikke jøderne, der definerede sig som et folk, det var russerne med deres pogromer, franskmændene med deres Dreyfuss-sag og tyskerne med deres nazisme, der slog fast, at jødernes drøm om emancipation var en illusion, at de ikke bare var et folk, nej, jøderne var sågar en race."

I f.eks. Danmark blev jøderne dog en uadskillelig del af den danske nation og er forblevet ærkepæredanske lige til i dag, trods zionismens adskillelses- og udvandringspres i det jødiske miljø. Under alle omstændigheder er jøderne verden over et farverigt kalejdoskop af nationaliteter, halvnationaliteter og subkulturer, som er hjemmehørende i deres respektive lande. Indvandringslandet Israel er ingen homogen nation, nærmere en multikulturel smeltedigel.

Der findes ikke noget sådant som en "demokratisk zionisme". Selve ideologiens forestilling om et folkefællesskab udelukker dem, der ikke er jøder, fra hvad der måtte være af demokrati. Et sådant demokrati kan ikke være et ægte demokrati, heller ikke i den tyndeste borgerlige forstand. Et folk, der undertrykker et andet folks frihed, kan ikke selv være frit. Konsekvensen af zionismens syn på jøder som det udvalgte

folk og araberne som arvefjender kan beskues i Ariel Sharons krig mod det palæstinensiske folk.

Man ser i takt med Israels brutalitet over for palæstinenserne oftere og oftere sammenligninger mellem zionismen og nazismen. Det er mere end blot en vredesbetinget sammenligning. Ser man på de to ideologiers menneskesyn, fremstår forskellen mere som en gradsfor-skel end en væsensforskel. Begge ideologier udpeger jøder til at være en slags mystiske mennesker med særlige nedarvede egenskaber, som adskiller dem fra andre mennesker. I Israel afgøres dine rettigheder og pligter åbenlyst af det blod, du har i årerne. Og både nazismen og zionismen er monopolborgerskabets ideologier, imperialistiske ideologier - nazismen i sin oprindelse og zionismen fra umiddelbart efter 2. verdenskrig.

Der er en praktisk gradsfor-skel mellem nazismens folkemord og zionismens folkestrangulering. Zionismen har ikke gjort sig skyldig i industrialiseret menneskeudryddelse. De israelske herskere genner ikke som nazisterne millioner af mennesker ind i fabriks-haller, smider gas ned til dem og skovler krematoriegødning ud derfra. Men der foregår en langsom, effektiv kvælning af hele det palæstinensiske folk. Vandforsyningen til palæstinenserne hindres, mens bosætterne hygger sig i swimmingpools. Palæstinensiske olivenlundede, huse og veje ødelægges, og en ny og moderne infrastruktur etableres for det udvalgte folks kolonialister. Palæstinenserne rammes af kollektiv skyld. Og nu invaderes palæstinenserens slum - ghettoen - med tanks og kamphelikoptere, mens israelerne ophidses til at føle sig truet på deres eksistens af

slumbeboerne . . .

De imperialistiske massemedier har i en lind strøm forsynet os med billeder af vrede palæstinensiske demonstranter, især i religiøs ikklædning, der med våben i hænderne kræver hævn over ofrene for herrefolkets besættelse. Men hvor mange gange har vi set billeder fra de rabiaterne zionistiske massedemonstrationer i Israel, hvor tusinder og atter tusinder skriger, at "palæstinenserne er dyr", og kræver mere undertrykkelse af undermenneskene, mens parlaments- og regeringsmedlemmer applauderer? Hvad forventes vi at tænke, når den zionistiske agitation himler op om, at "palæstinenserne elsker døden frem for livet"?

En meningsmåling i den jødiske majoritetsbefolkning i Israel i starten af april viste, at 46 pct. af de adspurgte går ind for at fordrive palæstinenserne fra hele det forhistoriske Israel, dvs. fra selve Israel såvel som de besatte palæstinensiske områder Gaza og Vestbredden. Tyg lige på den: Nær ved halvdelen af israelerne går ind for etnisk udrensning af det oprindelige folk fra deres land. Som om fem millioner palæstinensiske flygtninge ikke er nok.

Det militært styrede Israel er det land, som de imperialistiske massemedier - og altså også den hjemlige offentlighed - perverst omtaler som "det eneste demokratiske land" i Mellemøsten og som en "retsstat". Men også Sydafrika under apartheid arrangerede flerpartivalg for den herskende race! Også apartheidstyret i Pretoria - zionisternes hjertevener - stemplede oprørerne som "terrorister" og påberåbte sig "lov og orden"!

Det privilegerede fascistiske "folkefællesskab" kan udmærket være organiseret pseudodemokratisk, mens herrefolkets brødre og søstre fra underfolket henne om hjørnet undertrykkes med blodig fascistisk vold. Israel og Sydafrika har på deres sammenfaldende måder tydeligt koncentreret hele den globale udbytning og fatale ubalance ned i et samfundssystem. Det er i sig selv en væsentlig årsag til, at verdensoffentlighedens opmærksomhed suges ind i den israelsk-palæstinensiske malstrøm, selvom ofrene målt i antal ikke kan måle sig med f.eks. det afrikanske kontinents ufattelige trage-

dier, der foregår samtidig.

Antisemitisme er brændstof for zionismen. Derfor vil den zionistiske fraktion af monopolborgerskabet, som er ledet af den israelske stat i samarbejde med den stærke amerikanske AIPAC-lobby, for enhver pris fremstille anti-zionisme som antisemitisme. Selv det licensfinansierede danske TV2 har fornødret sig til at omtale afbrændingerne af jødiske synagoger i Europa og Rusland som "antizionistiske attentater". Hvilke svinehunde og idioter der end har foretaget disse afbrændinger, fryder de først og fremmest de zionistiske ledere i Israel.

Det blinde had til alle jøder, som kan opstå hos nogle palæstinensere og andre arabere, er i samme bås som det tilsvarende etniske eller religiøse had, man ser rundt omkring i verdens konflikter, ikke et specielt "jødespørgsmål".

Man kan ikke, som medierne gør det, sætte et lighedstegn mellem antizionisme og modstand mod Israels ret til at eksistere inden for det gamle Palæstina. Den ægte antizionisme har heller ikke nogen overlapning til antisemitisme, dvs. jødehad (semmitter betyder faktisk arabere, men lad det ligge). Antizionisme er først og fremmest et bredt folkeligt-demokratisk og humanistisk funderet fænomen, nemlig den folkelige verdensoffentligheds harme over Israels racisme og krænkelse af folkeretten igennem hele landets eksistens. Racisters, fascistere og reaktionære storarabiske chauvinisters misbrug af betegnelsen antizionisme ændrer ikke ved denne egentlige og rigtige definition: Antizionisme er antifascisme og antiracisme. De jødiske masser i og uden for Israel bør være mindst lige så meget antizionister som palæstinenserne.

I takt med tilvandringen af jøder til Israel og fremkomsten af nye generationer af hebræisktalende israelere i dette land er udviklingen af en stedlig israelsk nationalitet blevet en effektueret kendsgerning. Indtil for hundrede år siden udgjorde jøderne omkring 10 pct. af Palæstinas befolkning. I dag er der fem-seks millioner mennesker israelere, som taler hebræisk og har en israelsk kultur, flere end der er tilbageblevne palæstinensere.

En menneskealders intensiv folkevandring har i takt med sin succes

fremmet palæstinenserne og den arabiske verdens voksende accept af Israels eksistens som en jødisk nationalstat, selvom denne historisk bygger på en krænkelse af de hjemmehørende palæstinenserers rettigheder. Derimod accepterer palæstinenserne naturligvis ikke, at de fem millioner palæstinensere i eksil, Diasporaen, end ikke af princip tilkendes en ret til tilbagevenden til det land, de blev etnisk udrenset fra af zionisterne, samtidig med at newyorke-re, argentinerne, franskmænd og russere fortsat strømmer til Israel og de besatte områder.

Nok må være nok. Det etniske udrensningsprojekt må stoppe øjeblikkeligt, det er et elementært folkeretligt krav. Og den palæstinensiske minoritet i Israel er og forbliver palæstinensere, ikke en ny, mystisk "israelsk-arabisk" folkegruppe.

Historien er nået til det punkt, hvor israelerne ikke længere kan komme uden om at påbegynde en *afzionificering*, en afvikling af zionismen som herskende ideologi i Israel. Er der noget, som truer Israels eksistens, er det zionismen. En stat, som bygger ideologisk på racisme og chauvinisme, kan ikke forvente omverdenens accept.

Israel skal holde op med at deltage i det europæiske Melodi Grand Prix, og dets sportshold hører ikke hjemme i de europæiske turneringer. Sådanne fænomener illustrerer på tragikomisk vis Israels hidtidige rolle som "hvid koloni", den imperialistiske verdens yderste forpost mod "barbarerne", også i kulturel henseende. Israelerne må fremover definere sig som et folk, der i enhver forstand hører hjemme i Mellemøsten - dem, der ikke vil det, kan rejse hjem til USA. Israel kan kun overleve som en pro-arabisk nation.

Den danske minister i Sharons regering, Michael Melchior, definerede forleden vor tids antisemitisme som "dæmonisering af staten Israel". Til det er der to ting at svare. For det første klarer den israelske stat udmærket dæmoniseringen selv med sine handlinger. For det andet hedder hr. Melchior oprindelige moderland Danmark, og hvis han ikke er parat til at leve dør om dør med sine palæstinensiske naboer, skal han være velkommen til at rejse hjem, hvor han kommer fra.

Arbejdsmiljøets Internationale Dag 28. april

Arbejdsmiljøets Internationale Dag er en international begivenhed. Verden over er der lande, der den 28. april sætter fokus på arbejdsmiljøet. Især i England, Skotland, USA og Canada afholdes Workers Memorial Day, som det hedder i disse lande.

Men der er også mange grunde til at fokusere på arbejdsmiljøet. Ca. 500 arbejdere dør hver eneste dag af en arbejdsulykke - og årligt pådrager 65-165 millioner verden over sig en arbejdsbetinget lidelse.

I Danmark dør 60-90 hvert år af en arbejdsulykke. Dertil kommer ca. 5.000 andre alvorlige arbejdsulykker. Ca. 700 mennesker dør årligt grundet arbejdsbetinget kræft.

Derfor er der alle mulige grunde til, at Aktionsgruppen Arbejdere Akademikere aktionerer på Rådhuspladsen den 28. april fra 16.30 - 18.00.

Talere er rengøringsassistent Ellen Pedersen, som er kvinden på gulvet, og stilladsarbejder John Jakobsen, som er manden i højden. Underholdningen er vanvittigt overladt til Peter Larsen, og der vil være god musik.

Overskriften for arrangementet er "Nej til farligt arbejde".

Der er flere muligheder for at sige fra over for farligt arbejde, selvom den nye regering nok ikke mener, det er på den måde, individuel frihed skal opfattes.

Fagretligt har der, siden ruder konger var knægt, været mulighed for, at det enkelte menneske kunne sige nej til farligt arbejde. Det kan ske ved at henvise til det fagretlige begreb, der hedder Normens § 5. Disse regler er ikke blevet fjernet af den nye regering.

Det er klart og tydeligt, at disse gamle og nye regler skal bruges i en større udstrækning for at undgå ulykker, nedslidning og tidlig død.

Regeringen tænker uhyre traditionelt. Vi skal spare os til rigdom. Alle tanker om afgifter for dem, der har et dårligt arbejdsmiljø, og certifikater og fremhævelse af dem, der har et godt arbejdsmiljø, blev fjernet, inden de fik mulighed for at virke.

Arbejdstilsynets administrative

bøder er fjernet nu, men de havde en effektiv præventiv virkning. Regeringens minister på området Claus Hjort Frederiksen mener åbenbart, at sundt og sikkert arbejdsmiljø er noget, der kommer af sig selv.

Men han skal blive gjort ansvarlig for døde og tilskadekomne, grundet hans uansvarlige manglende indsats og interesse for arbejdsmiljøet.

Claus Hjort Frederiksen vil blive husket som den uansvarlige minister, som kun har interesse for virksomhedernes her og nu-økonomi.

**Aktionsgruppen Arbejdere
Akademikere**
www.aktionsgruppen.dk

Overalt

Når folk protesterer, demonstrerer, og træder ud i gaderne, - er de der, - thi de skal beskytte magthaverne og deres rådne system.

Om de kører i bil, rider på hest, - eller optræder i civilt, og blander sig i demonstrationer, handles der kun efter ordre fra højest stående, - og hvad enten den lyder, - angrib, slå, tilbagetrækning, udføres alt mekanisk, - da enhver selvstændig tanke er udelukket, og alle kender deres plads og rangorden, thi sådan er borgerskabets, - politi.

NB

APKs sommerlejr 2002 på Nordfyn

Fra lørdag d. 7. juli - fredag d. 13. juli

Centrale temaer:

- Modstand mod Højregeringen
- Herunder den faglige kamp
- USA's terrorkrig
- Unionsstatsopbygningen

Pris:

Voksne 1050 kr., Deltagere på overførselsindkomster 800 kr.

Børn under 7 gratis Fra 7-13 250 kr.
Enkelt dag inkl. overnatning 225 kr

På lejren vil der være oplæg, diskussioner og workshops.

Sport, kultur, familie og børnearrangementer hører med på en rød sommerlejr.

En af dagene er udflugtsdag. Lejren er på Nordfyn tæt ved vandet.

Krigsmodstanden på Fyn i demonstration

Unge fra 14 anbefales DKUs sommerlejr, der afholdes parallelt samme sted.

Tilmelding, program og oplysninger om fællestransport fås hos:

APK-Fyn

Skibhusvej 100 st th.

5000 Odense C Tlf. 66148983

Email: apk@apk2000.dk

www.apk2000.dk

Strøttanker den 22. april

I år er det 100 år siden, den tyrkiske digter **Nazim Hikmet** blev født. Nazim Hikmet er for Tyrkiet, hvad Martin Andersen Nexø er for os. Kendere af den klassiske og moderne tyrkiske digtning hævder, at "litteraturen i Tyrkiet - det er Hikmet".

I den anledning er der i Danmark dannet en Nazim Hikmet-komité, der afholder kulturelle arrangementer, hvor Hikmets værker kommer til orde.

Den 20. april overværede mange tyrkere og en del danskere således en meget vellykket aften med digtoplæsning og musik. Et af de digte, der blev læst op, var *FORMANING TIL VORE BØRN*, skrevet i 1928, fra digtsamlingen *For sammen at pløje landet, for sammen at synge*, udvalg af Ole Sarvig og Erik Stinus, oversat af Erik Stinus, gengivet nedenfor.

Fra hjemmesiden www.nazimhikmet.dk har jeg klippet lidt fra Erik Stinus' omtale af Nazim Hikmets liv:

"I 1918 besætter allierede tropper Istanbul og dele af Anatolien. Den unge Hikmet deltar i en digtkonkurrence udskrevet af et tidsskrift - og vinder. Året efter bortvises han fra kadetskolen. Han har i sine kameraters påhør beskyldt officer for fejhed, fordi de ikke vender våbnene mod den udenlandske imperialisme.

Student Hikmet kommer i forbindelse med spartakisterne, unge revolutionære tyrker hjemvendt fra Tyskland. Med nogle måneders løn på lommen rejser han til Moskva. Fra 1922 studerede han ved "De Orientalske Folks Universitet" og i 1924 stod han æresvagt ved Lenins bære. I 1923 var han blevet medlem af Tyrkiets Kommunistiske Parti.

Nazim Hikmet vender hjem til Tyrkiet hvor partiet allerede i tre år har været forbudt. Han skriver artikler og digte til tidsskrifter, men må snart gå under jorden og flygte til Moskva. Hans digte udkommer på tyrkisk og russisk i Sovjet, og hans første skuespil opføres. Skønt han har en dom hængende over hodet, beslutter han i 1928 at rejse tilbage til Tyrkiet, men ved grænseovergangen blir han anholdt. Han føres til Ankara, hvor han til-

bringer syv måneder i fængsel.

Mens han arbejder som journalist og korrektur læser, organiserer han en komité der virker for tyrkisk solidaritet med den kæmpende spanske republik.

Efter anholdelsen den 17. januar 1938 sad Hikmet 40 dage i isolation-scelle, i fuldstændig mørke. Så faldt den første dom: 15 år. Han overflyttedes fra militærfængslet i Ankara til Sultanahmetfængslet i Istanbul, så til et uhumsk lastrum ombord på krydseren "Erkin" i Marmarahavet. Nu skulle marinen ta ham under behandling.

I 1950 blev digteren løsladt. Først var han dog trods sit svagelige helbred gået i sultestrejke. Forfatterne Melih Cevdet Anday, Oktay Rifat og Orhan Veli hade sultestrejket i sympati med ham, og tyrkiske og udenlandske komitéer hade bestormet den nylig dannede regering Bayar-Menderes med krav om frigivelse. I 1951 modtog Nazim Hikmet, 49 år gammel, en indkaldelsesordre. Han der så længe tjent sit land i dets fængsler, hade ikke haft tid til at afstjene sin værnepligt.

Sammen med en kammerat forlader han i hemmelighed Istanbul og sejler i en lille båd ud på Sortehavet, kommer i havsnød og bliver reddet af søfolkene på et rumænsk skib. Hans kone Münevver og parrets få måneder gamle søn Memet blev tilbage i Tyrkiet. Sådan begyndte Nazim Hikmets eksil der varede til hans død. Flugten fra soldatertjeneste og nye fængselsstraffe gav ham tolv frugtbare år i Sovjetunionen og på lange rejser i Øst- og Vesteuropa, i Kina, Cuba og Tanganyika."

Den 3. juni 1963 døde Nazim Hikmet i Moskva.

Lørdag den 4. maj i Musikteateret Albertslund afholder Nazim Hikmet-komitéen det næste kulturelle arrangement. Kl. 16 vises en dokumentarfilm af journalist Can Dündar om Nazim Hikmet på tyrkisk med engelske undertekster. Efter filmen, der varer 1½ time, er der mulighed for at købe lidt at spise, og kl. 18 er der panelmøde med Can Dündar og Cevat Capan, professor og rektor for det litterære fakultet ved Istanbuls Yeditepe-universitet, på tyrkisk og engelsk. Billetpris 50 kr. Billetter 436 402 44.

FORMANING TIL VORE BØRN

Vær uartige, det er, som det skal være.

Kravl over stejle mure,
op i knejsende træer.

Som en gammel skipper
med faste hænder
sæt cyklens kurs.

Og med blyanten, som tegner
karikaturer

af jeres religionslærer,
streg Koranens lærdom ud.

I må vide, hvordan I skal skabe
jeres eget paradís
på den sorte jord.

Med jeres lærebog i geologi
bring ham til tavshed,

manden,
som indprenter Jer,
at skabelsen begyndte med
Adam.

I må forstå,
hvor betydningsfuld Jorden
er,

I må tro,
at Jorden er evig,
I skal ikke skelne mellem
kvinden, som fødte jer,
og jeres Moder Jord.
Så højt skal I elske den,
som I elsker hende.

OKTOBER BOGBUTIK København

Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Tirsdag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100 5000 Odense C

66 14 89 83
Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld. 8000 Århus C

86 18 40 06
Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Post Danmark til salg

De røde og postkasser og -jakker forsvinder fra gadebilledet. Det kongelige danske postvæsen er nemlig sat til salg. Folketinget vil inden sommerferien sætte Post Danmark på aktier – med tilbagevirkende kraft til 1. januar 2002. I første omgang er det kun 25% af aktierne, der udbydes, mens staten beholder resten. Det er ensbetydende med opkøb af stærkere udenlandske selskaber. Deutsche Post nævnes allerede som sandsynlige overtagere; men også andre EU-lande eller firmaer fra USA er bjelere til forretningen.

Allerede fra efteråret får Post Danmark skærpet konkurrence. Den amerikanske fragtgigant UPS åbner 60 posthuse i landets største byer. UPS er allerede startet op i Sverige, hvilket har bragt det svenske postvæsen under stort pres.

Hele postmarkedet er i disse år under enorm forandring. Pakkeområdet er fuldstændigt liberaliseret. Fra næste år bliver der fri konkurrence på breve over 100 gram, hvilket senere følges op af total liberalisering. Det er ikke en udvikling, der er faldet ned fra himlen; men EU's trafikministre der har besluttet køreplanen. Det er menneskeskabte beslutninger.

Køreplanen ligner til forveksling – og sammenlignes også hermed – processen for salget af Tele Danmark. I dag omdøbt til TDC. Også her satte staten sig på aktiemajoriteten til start; men det viste sig hurtigt, at der var lette penge at hente ved et hurtigt salg. Det samme kan forventes med Post Danmark, understreger Carsten Greve, lektor på Institut for Statskundskab på Københavns Universitet. Det behøver man heller ikke at være lektor for at regne ud.

Den administrerende direktør for Post Danmark hylder udviklingen.

Det er ikke det kronede posthorn, der i et nostalgisk øjemed står i centrum for at forsvare eller bevare – contra den tyske ørn på gul baggrund. Her er tale om cool business, som ansatte som brugere får lov at mærke i firmaernes profitinteresser. Det er disses aktionærer som repræsenteres af EU's trafikministre – eller for den sags skyld andre ministre i EU. Det er storkapitalens EU, der sætter sig igennem

- *Det giver manøvfrihed. Vi kan lave krydsejerskab, joint ventures og andre former for alliancer, der kan sikre os en plads i fremtiden,* udtaler Helge Israelsen uden skelen til udenlandske opkøbere. Efter egen bedømmelse har han da også ”trimmet” Post Danmark til liberaliseringen, hvilket er foregået med en voldsom reduktion af de ansatte.

Derfor er Post Danmark også en lækkerbissen for ”driftige” udenlandske firmaer, hvor Deutsche Post er det mest oplagte med en omsætning på 250 milliarder kroner sidste år. I løbet af få år har selskabet erhvervet helt eller delvist ejerskab i det multinationale ekspreskurerselskab DHL, i schweiziske Danzas og i britiske og amerikanske distributionsvirksomheder.

Nu er det ikke det kronede posthorn, der i et nostalgisk øjemed står i centrum for at forsvare eller bevare – contra den tyske ørn på gul baggrund. Her er tale om cool business, som ansatte som brugere får lov at mærke i firmaernes profitinteresser. Det er disses aktionærer som repræsenteres af EU's trafikministre – eller for den sags skyld andre ministre i EU. Det er storkapitalens EU, der sætter sig igennem.

De ansatte kan være sikkert forvisset om, at der er fortsatte rationaliseringer, fyringer og tempoopskruninger på menuen. Brugerne kan forvente yderligere brugerbetaling, hvis man for eksempel bor i tyndt befolkede områder eller på fjerde sal. Rabatterne bliver givet til de store kunder, som der er kamp om og som skal tilgodeses.

Samtidig er beslutningsretten revet ud af det danske folks hænder, - overført til udenlandske aktionærer, der forventer afkast.

I de sidste tre årtier har vi set alt for mange eksempler på, hvilke konsekvenser liberaliseringen trækker efter sig. 30 år i EF/EU har sat sine spor. Spørg de offentligt ansatte, - og de tidligere offentligt ansatte. Spørg brugerne af Danmarks bus- & togdrift. Spørg de ansatte i TDC – og brugerne. Spørg!

Derfor er det en kedelig udmelding, de faglige ledere i Post Danmark kommer med, når de trøster sig med, at ledelse og medarbejdere har det fælles mål: at bevare virksomheden som en helhed. Det er dømt til at mislykkes.

Kun en samlet bevægelse blandt private og offentligt ansatte i alliance med brugerne kan stoppe liberaliseringsbølgen. Kun denne bevægelse kan bringe Danmark ud af EU – tilbage på sporet, hvor servicen og antallet af arbejdspladser samt løn- og arbejdsforhold bestemmes på dansk jord.